

சிறுகதை மாத இதழ்

மஞ்சரி

46

ஆசிரியர்: மு.தயாளன் வைகாசி 2024 100ரூபா

வாசித்து வாசித்து வாழ்வை வளமாக்குவோம்

இலக்கமி பிரசுராலயம்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

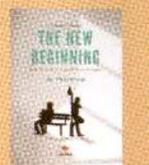
மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

சு. ஆர்த்திகா

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

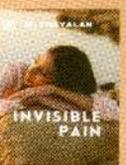
சியாமளா

பிரமி

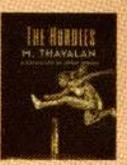
M.Thayalan

M.Thayalan

M.Thayalan

M.Thayalan

மு.தயாளன்

யோர்ச் அருளானந்தம்

மு.தயாளன்

நூல்கள் வேண்டுவோர் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய
whatsapp இலக்கம் : 00447505455811

வல்லரசுகளின் பொருளாதார அடியாட்கள்

அமெரிக்காவின் அபிலாசைகளுக்காகத் தங்கள் தலைகளை அடமானம் வைக்கும் சிறிய நாடுகளின் துயரங்கள் முடிவற்றவையாக உள்ளன. சிறிய நாடுகளில் பொருளாதார சீரழிவைச் செயற்கையாகத் தூண்டி விடுவதற்காக பயிற்சி எடுத்த பலரை அந்தச் சிறிய நாடுகளுக்குள் ஆலோசகர்களாக அனுப்பிவிடுகிறது அமெரிக்கா. இந்தச் சூழ்ச்சிக்கு உறுதுணையாக உலக வங்கி போன்ற பலம் வாய்ந்த வங்கி அமைப்புகளை தன் கைக்குள் கச்சிதமாக அடக்கி வைத்துள்ளது. அமெரிக்காவால் அனுப்பப்படும் ஆலோசகர்கள் அமெரிக்காவின் ஆலோசகர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் வேறொரு பெயர்பெற்ற ஸ்தாபனத்தின் பிரதிநிதிகளாகவே காட்டிக் கொள்வார்கள். இவர்கள் அந்த நாட்டின் மின்சாரவலுவை அதிகரிப்பதன் மூலம் பல கோடி பணத்தை எதிர்காலத்தில் பெறலாமெனத் தங்களால் தயாரிக்கப்பட்ட செயற்கையான ஆய்வு கணக்கீடுகளை வைத்து அரசு தலைமைகளை ஒரு மயக்க நிலைக்குக் கொண்டு சென்று பல கோடி பணத்தைக் கடனாக உலகவங்கி போன்ற வங்கி அமைப்புகளிடம் பெற்றுக் கொள்ளச் செய்துவிடுவார்கள். பெரிதான மீளச் செலுத்தும் வலிமை இல்லாதிருந்தும் கடன்களைச் சிறிய நாடுகள் பெற்றுக் கொண்டதும் அமெரிக்காவின் ஆட்டம் ஆரம்பமாகும். முழுமையாக அந்த நாட்டை தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் சிரித்தபடியே கொண்டுவந்து விடுவார்கள். அதன்பின் அமெரிக்காவின் சொற்படி நடக்கவேண்டிய ஒரு நிலைமைக்குள் தள்ளப்படுவார்கள்.

இன்று இலங்கையும் அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் இப்படியொரு நிலைமைக்குள்ளேயே தள்ளப்பட்டுள்ளது. உலக வங்கியிடம் இருந்து கடன் பெறுவதன் மூலம் தற்காலிகமாக உள்ள பிரச்சினைகள் தீர்வதுபோன்ற மாயையில் சிக்குப்பட்டு எதிர்காலத்தில் மீளமுடியாத இந்தக் கடனுக்கு வட்டிகட்டுவதில் இலங்கையின் முழு உழைப்புச் சக்தியும் விரயமாக்கப்படும்.

இத்தோடு மட்டுமல்ல அமெரிக்கா தனது போர் வெறிக்கும் இலங்கையைத் தளமாகப் பாவிக்கும் நிலைமை தானாக உருவாகும்.

அரசியல்வாதிகள் விழித்தெழுந்து சுயநலத்தை மறந்து நாட்டுக்காக சில பல தியாகங்களைச் செய்யவேண்டியது அவசியமாகிறது.

அமெரிக்கா எந்தக் கட்டத்திலும் இலங்கையிலுள்ள எந்தப் பிரச்சினையும் இனப் பிரச்சினை அடங்கலாகத் தீர்வதற்கு விடமாட்டார்கள் என்ற உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளுதலே சாலச் சிறந்ததாகும்.

மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

1 வல்லரசுகளின் பொருளாதார....

2 உள்ளடக்கம்

3 பெப்ரவரி - 14
ராஜகவி

6 அன்பின் விதை
அஸ்வினி வையந்தி

9 தூறல் நிற்கட்டும்
கமலினி கதிர்

19 கோயில் அமுது
நிலவூர்ச் சித்திரவேல்

22 வழி தவறிய வாழ்வு 1 (குறுநாவல்)
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

25 விழிப்புடனிரு
ராஜிதா அரிச்சந்திரன்

28 தத்து
எம்.எம்.இப்ராஹீம்

33 நீண்ட இரவுக்குப் பின்
நந்தினி சேவியர்

40 Bombay to Newyork
Thevakie Karunakaran

46 Incredible Journey
M. Thayalan

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் ,+94
773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649

கனக. தீபகாந்தன் +94772121508

வெண்பா புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்
+ 94 212 225 090

பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை
+94772244616

நன்றிக்கூரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்ந்தி துவாரகன் , திருமதி
சாரு நற்குணதயாளன், திரு ரமணன்
நற்குணதயாளன் , செல்வி சரண்யா
தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,
வணசிங்க அச்சகத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணதயாளன்

அட்டைப்படம்: மு. தயாளன்

ஓவியர்கள்: G. கைசாசநாதன் , T. சௌந்தர் .
செயற்கை நுண்ணறிவு

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி
சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்ந்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்

ஆலோசகர்கள் Dr P.இராஜையா

கன நிர்வாகம் கனக தீபகாந்தன், வி. மைக்கல்
கொலின். த. சரண்யா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,
Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai@
gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,
Trincomalee, Srilanka

sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:1000Rs/Year

Mrs Thanabalasingam, Commercial bank, Trinco
branch, 8370042817

England €20/Year **Den/Swiss/Ger:** 80Euro/year
Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays, Sort
code 20-37-15, A/C Number 60389307 IBAN

: GB11BUKB 20371560389307 SWIFTBIC
BUKGBG22

பெப்ரவரி -14 (கவிகைச் சிறுகதை)

“**இ**னியும் தாமதிக்கக் கூடாது

என் விருப்பத்தை நான் தெரிவிக்காது போனால் யாரோ ஒருவன் தன் விருப்பத்தைச் சொல்லிடுவான் ...”

கோடித் தாரைகள் பூத்தாவ இன்னும் சில லட்சம் தாமரைகள் கைதட்ட என் காதலை வாழ்த்துக்களுடன் வைப்பதென முடிவு செய்தேன் .

என் இதயம் நிமிடத்துக்குப் பத்தாயிரம் தரம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘உன் கண்கள் கண்டு
கயல்மீன்கள்
கனவுகள் சேகரிக்கும் !
உன் புருவங்களை வானவில்
திருடிக்கொள்ள
முடிவெடுக்கும் !
உன் கிளிமூக்கு அழகுபருகி
நிலாக் கூட
நீ வேண்டுமென்று
விண்ணப்பிக்கும் !
எத்தனை ஆப்பிள்
தோட்டங்கள் இருந்தாலும்
உன் இரு கன்னங்களுக்கு
ஈடாகுமா ??
உன் முகம் பார்த்து மகிழ
நூறு நிலவுகள்
உருவாகி உன்னை
இரசிக்கும் !
தாமரைகள் தவியாகத்
தவிக்கும்
உன் விரல்களில்
மலர்வதற்கு !
பூக்கள் பொறாமையால்
மூச்சுத் திணறும்
உன் இருபது நகங்கள்
கண்டு !
ஆயிரம் ரோஜாச்
சோலைகளானாலும்
உன் கூந்தல் முடிகளுக்கு
இணையாகுமா ??

கரும்பூக்கள் இத்தனை
அழகா என்று வெண்
மல்லிகை
உன் கூந்தலில் உட்கார
அடம்பிடிக்கும் !
உன் நிறம் பட்டுதான்
நிலா ஒளிர்கிறது .
உன் நடைகேட்டுத்தான்
தென்றல் அசைகிறது .
பிரம்மன் உன்னைப்
படைத்தான்,
பின் வந்தான் உன்
பின்னாடி !
நீ உயிருள்ள தேன் .
இதுவரை எந்த
எழுதுகோலும் சிந்தாத
கவிதை நீ !
கம்பன் காலத்தில் நீ
வசித்திருந்தால்
உனக்காகப்
படைத்திருப்பான் நூறு
காவியங்கள் !
சாஜகான் யுகத்தில் நீ
வசித்திருந்தால்
உனக்காகக்
கட்டியிருப்பான் நூறு
தாஜ்மகால்கள் !
வயது வந்தவர்களுக்கு நீ
காதல் தேவதை !
வயதானவர்களுக்கு நீ
காமரசனை !
நீ முனிவர்கள்
தவத்திற்கு தோல்வி
கொடுக்கின்ற தேன் !

உன் கண்களுக்காக
மட்டும் பாடலாம்
நூறு நூறு காவியங்கள்!
நீ ஜீன்ஸில்
வசிக்கும்போது ஆகா
எத்தனை அழகு
என்பார்கள்
ஐரோப்பிய
தேவதைகள்!
நீ சுடிதாரில் வந்தால்
பாகிஸ்தான் குமரிகள்
பார்வை இழுபடும் உன்
பின்னால் !
சேலை உன் தேகம்
அணியும்போது
அழகு கேட்டுக்
கெஞ்சுவார்கள் தமிழ்
நாட்டுக் கன்னிகள் !
இப்படி

உன்னைப்பற்றி என்
வயது ஓவியங்கள்
வரைந்தது .
நான் இறந்துகொண்டே
வசிக்கிறேன் உன்னால் !
அதனால்

என் காதலை உன்
கையில் ஒப்படைக்க
ஓலை படைத்தேன் .
உன் புன்னகைதான் என்
ஆகாரமானது .
உன் பார்வைதான் என்
தேகமானது .
உன் வார்த்தைதான் என்

தாகமானது .
என் பசி தொடர்கிறது
என் தாகம் நீள்கிறது நீ
எனக்குள் வாழ்வதால் !
நீ என் பக்கத்தில்
வரும்போது
எனக்குள் கட்டப்
படுகிறது காதல் மகால்!
நீ என் தூக்கத்தில்
வரும்போது எனக்குள்
கொட்டப்படுகிறது
காதல் மழை !
நீ முத்தம் கொடுத்தால்
பனித்துளிகள் ஆகும்
முத்துக்களாக !
நீ சத்தம் தொடுத்தால்
கனித் துளிகள் மாறும்
சொர்க்கங்களாக !
என் காதல் வானம்வரை
வளர்ந்திருக்கிறது .
உன் வாசல் எனக்காக நீ
திறந்தால்
நான் இன்னுமொரு
கிரகம் அழைத்து
வருவேன்,
நாம் மகிழ்வதற்காக !
உன் வாசம் விரித்து
அதில் உறங்கும்போது
என் சுவாசம்
இணிக்கிறது .
என் நேசம் கேட்டு
என் உயிர் தவம்
செய்யும்போது
நான் பூச் செண்டுகளால்

நிறைந்து போகிறேன் .
 பருவம் செய்கின்ற கற்கண்டுதான்
 காதல் .
 உருவம் செய்கின்ற அமுத
 நெருப்புதான் காதல் .
 விழித்திருக்கிறேன் நீதான்
 நிறைகிறாய் கண்களில் !.
 இமை மூடுகிறேன் நீதான்
 நிரம்புகிறாய் என்னில் !.
 நீ என் நரம்புகளைத் திசை
 திருப்பிவிட்டாய் !.
 என் குருதியின் போக்கை
 மாற்றிவிட்டாய் !.
 என் கதவுகள் கழன்று விழுந்தன
 உன்னால் !.
 என் நினைவுகள் கழன்று வீசுகின்றன
 தன்னால் !.
 என் வயதை நீ
 அற்புதமாக்கிவிட்டாய் !
 நீ தொடாமலே காதல்
 கற்பமாகிவிட்டேன் !.
 உன் கண்களால் நான் பார்க்கிறேன் !.
 நொடிக்கு நூறு தடவைகள்
 கண்ணாடி பார்க்கிறேன் !.
 சலவை செய்த என் ஆடைகளை
 மீண்டும் மீண்டும் சலவை
 செய்கிறேன் !.
 என் இதழ்களிலும் 'லிப்ரிக்ஸ்'
 பூசலாமா என யோசிக்கிறேன் !.
 உனக்கு அடுத்த படியாக
 நான் அதிகம் நேசிப்பது
 கண்ணாடியைத்தான் !.
 சூரியன் புன்னகைத்தால்
 பெப்ரவரி 14.

விடிந்தது
 என்னைக் கடிதமாக்கி உன் கையில்
 வைப்பதற்காக வந்தேன்
 நீ எனக்காக ஒரு ரோஜாவுடன்
 வருவது அறியாமல்.

கால்புள்ளி (,) இடவேண்டிய

இடங்கள்

1

ஒரே பெயரைத்
 தழுவும் சொற்களுக்கு
 இடையில் இட வேண்டும்

உதாரணம்:

இசையுலகில் சாதி, மத, நிற
 வேறுபாடுகள் கிடையாது

2

ஒரே வினையைத் தழுவும்
 சொற்களுக்கு இடையிலும்
 தொடர்களுக்கு இடையிலும்
 வருதல் வேண்டும்.

உதாரணம்:

அந்தப் பாடல்
 இனிமையாக, உள்ளத்திற்கு
 நிறைவளிப்பதாக, கடந்த
 காலத்தை நினைவூட்டுவதாக
 அமைந்திருந்தது.

உணர்வுகள் மனிதனை பாடாய்ப்படுத்தும்போது எப்படி நிம்மதியான வாழ்க்கை கிடைக்கப்பெறும். ஆனாலும் அவள் எந்த சூழ்நிலையிலும் மனம் தளராமல் தனது இலக்கினை நோக்கிப் பயணப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்.

அன்பின் விடை

எப்போதும் போலவே தனது வேலைகளில் மூழ்கிக் கொண்டிருந்த அவள் இடையிடையே கடந்த காலத்தின் நிழல்களின் காட்சியினை மனக்கண்முன் காட்சிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். கடந்த காலம் என்பது எத்தனையோ இன்னல்களின் தாத்தரியத்தை, எத்தனையோ கொடுமைகளின் சாட்சியங்களை, எத்தனையோ அன்பின் ஏக்கத்தைத் தாங்கி நிற்கின்றது. அப்படிப்பட்ட கடந்த காலம் என்பது எல்லோருடைய வாழ்விலும் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. சிலர் அதை அன்போடு அணுகுகின்றார்கள். சிலர் அதை வெறுப்போடு ஒதுக்குகின்றார்கள். எது எவ்வாறு இருந்தாலும் கடந்தகாலம் என்பது மறக்கமுடியாத சாட்சியங்களின் சுவடுகளாக மனதில் நிற்கத்தான் செய்கின்றது.

அப்படிப்பட்ட கடந்தகாலத்தில் நடந்து முடிந்த சம்பவத்தில் அவள் மூழ்கியிருப்பதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை.

அன்றைய தினம் அவளுக்குப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சை என்றபடியால் அதிகாலை முன்னதாகவே எழுந்து யாருமற்ற தனது தனியறையில் விளக்கினை ஏற்றிப் படிக்கத் தொடங்கினாள். சில கணக்குகள் புரியாதவைகளாகவும், சில கணக்குகள் முன்னுக்குப்பின்முரணானதாகவும் இருக்கவே சற்றுக் குழம்பித்தான் போனாள். ஆனாலும் அவள் படிப்பதை நிறுத்தவில்லை. சின்னப் பிள்ளைதான். ஆனால் படிக்க வேண்டும் என்று எந்த நபரும் அவளை வற்புறுத்தியது கிடையாது. அவளாகவே தான் படிப்பாள். படித்துக்கொண்டே இருப்பாள். நடு இரவில், அதிகாலைப்

பொழுதில் இப்படி எல்லாப்பொழுதிலும் படித்துக்கொண்டுதான் இருப்பாள். விடியவியடிய படித்துக்கொண்டிருப்பதால் சில கசப்பான நினைவுகளில் இருந்து சற்றே விடுபடுகின்றாள். சில கோபதாபங்களைக் குறைத்துக்கொள்கிறாள். இப்படி உணர்வுகளுக்கும் அவளுக்கும்மிடையிலான நெருக்கத்தினை சற்றே தணித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றாள்.

உணர்வுகள்மனிதனைப்பாடாய்ப்படுத்தும்போது எப்படி நிம்மதியான வாழ்க்கைகிடைக்கப்பெறும். ஆனாலும் அவள் எந்த சூழ்நிலையிலும் மனம் தளராமல் தனது இலக்கினை நோக்கி பயணப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். படிப்பதைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்த செயல் இல்லை என்ற நோக்கோடு தினந்தோறும் படித்துக்கொண்டே இருந்தாள். அன்றும் அப்படித்தான் தனது புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்காக நெடுநேரம் கண்விழித்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். தமிழ், ஆங்கிலம், சுற்றாடல் என எல்லாப்பாடங்களையும் மாறி மாறிப்படித்து கொண்டிருந்தாள். வயது சிறிதுதான். ஆனாலும் படிப்பதில் வலுவெட்டிக்காரி. அதுமாத்திரமில்லை. திறமை, கல்வி, அறிவு என்றமூன்று அம்சமும் வாய்க்கப்பெற்ற சகலகலாவல்லி என்றுதான் அவளை குறிப்பிட வேண்டும். அப்படி ஒரு தெய்வம்சம்பொருந்திய பெண் அவள்.

காலை நேரம் ஆறு மணியானதும் தனது பாடப்புத்தகத்தை மூட்டைகட்டி

வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள். சூழ்நிலைகள்சாயலில்பனிபடர்ந்திருந்த பொழுதில் யாருமே கண்ணுக்கு புலப்படாத அந்த நேரத்தில் கண்முன் தோன்றிய அழகினை இரசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த அழகின் முன்னே எந்த காட்சியும் இரசிக்கத்தக்கதாக இல்லை. அப்படியொரு இரம்மி யமான காட்சி அது. அரைமணி நேரம் அந்தக் காட்சியை இரசித்து முடித்த பின்னர் முகத்தைக் கழுவிக்கொள்ளவெனத்தண்ணீர் ஊற்றெடுக்கும் பகுதிக்குச் சென்று தனது முகத்தையும், உடலையும் அலசிக்கொண்டு வந்தாள். அதற்கிடையில் அம்மா சாம்பல் வடிந்தொழுகிய அடுப்பிலே கூட்கூடத் தேநீர் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளை ஓரப்பார்வையால் பார்த்துவிட்டு சாப்பிட்டுக்கொள்ள என்ன உள்ளது என்று சற்றே உற்றுநோக்கி கவனித்தாள். ஒன்றுமில்லாததைக் கண்டுவிட்டுத் தனது அறைக்குள் சென்று சீருடையை அணிந்துகொள்ளத் துவங்கினாள். பின் தன்னுடைய கருங்கூந்தலுக்குச் சிறிது எண்ணெய் விட்டு வாரிக் கட்டிக் கொண்டாள். ஒருங்கிய தன் முகத்திற்கு சிறிது பவுடரை அள்ளிப் பூசிக்கொண்டாள். இறுதியாகப்பாதி கிழிந்து போன தனது பாதணியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டாள். அம்மா அவசரமாகப் போட்டுக்கொடுத்த தேநீரை வாங்கிக் குடித்துவிட்டு அண்ணன்காரன் நிறுத்தி வைத்திருந்த சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டாள். தூக்கக் கலக்கத்தில்

இருந்து மீளாத அண்ணன் காரன் அவசர அவசரமாக சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு பள்ளிக்கூடத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். பனி படர்ந்த அந்த வழியிலே அவர்களின் கண்முன்னே எதுவுமே தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் சைக்கிளின் வேகம் சற்றும் குறையவில்லை. காலை எட்டு மணிக்கு பரீட்சை. ஆனால் இருவரும் ஆறு மணிக்கே பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். அப்போது பள்ளிக்கூடக்கதவுகூடத் திறந்திருக்கவில்லை.

அந்த நேரத்தில்தான் தங்கச்சிக்காரி அதிர்ந்து போனாள். பேய் அறைந்தாற் போல் நின்றுகொண்டிருந்த தங்கச்சியிடம் அண்ணன் அவளது முகமாற்றத்திற்கான காரணத்தை கேட்கவே அவள் நுழைவுச்சீட்டு கொண்டு வர மறந்து விட்டதாகத் தயங்கி தயங்கி அண்ணனிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தாள். பெருமூச்சு விட்டபடியே சைக்கிளை வீட்டை நோக்கியபடி வேகமாக மிதிக்க தொடங்கினான் அண்ணன்.

கால்புள்ளி () இடவேண்டிய

இடங்கள்

3

தொடர்புபடுத்திக் கூறப்படும் சொற்களுக்கு இடையிலும் தொடர்களுக்கு இடையிலும் எண்களுக்கு இடையிலும் வருதல் வேண்டும்

உதாரணம் :

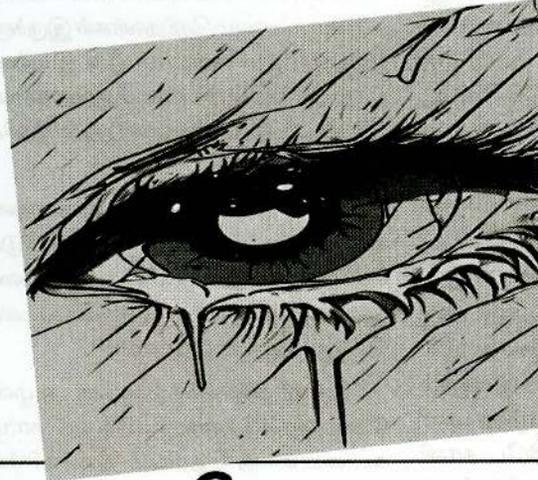
தாய்.மகள்.இருவர் முகத்திலும் மலர்ச்சி.

சிறுகதை மஞ்சரி

வாசகர் வட்டம்

31-03-2024 அன்று சிறுகதை மஞ்சரியின் வாசகர் வட்டத்தின் மாதாந்த விமர்சனக்களம் ZOOM செயலியினூடாக நடைபெற்றது. இந்த நிகழ்வில் 13 வாசகர்கள் கலந்து கொண்டனர். இந்த நிகழ்வில் மஞ்சரியின் பெண்கள் சிறப்பிதழில் வெளியான தீப்திலகையின் 'புதைந்த முட்கள்' என்ற சிறுகதையும் 'வெறுமை' என்ற தாட்சாயினியின் சிறுகதையும் விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. புதைந்த முட்களை இளம் எழுத்தாளர் ரவிக்காந்தனும் வெறுமை சிறுகதையினை திருமலை மதனும் விமர்சனம் செய்தார்கள். விமர்சனத்தின்போது புதைந்த முட்கள் இன்னும் செதுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் கட்டுரைத்தன்மை கொண்டதாக இருந்தது என்ற விமர்சனமும் முன்வைக்கப்பட்டது. வெறுமை சிறுகதையில் கதையின் கதாநாயகியின் இயல்பு கதைமுழுவமையும் ஒரு சீராக இல்லாதது கதையின் இயல்பை பாதிப்பதாக உள்ளதென்ற விமர்சனமும் முன்வைக்கப்பட்டது. அத்தோடு இந்த நிகழ்வில் சிறுகதை மஞ்சரியில் கதை எழுதுவோர் பெரும்பான்மையாகக் கலந்து கொள்வதில்லை என்ற மனவருத்தமும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. எதிர்காலத்தில் இந்தக் குறையினை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

-மலைக்குருவி-

ஆறாமல் நிற்கட்டும்

திமரென வானம் நிறம் மாறி மழை துறாத் தொடங்கத் துளித்துளியாய் விழத் தொடங்கும் மழைத்துளிகள் சாத்விகாவின் தலையில் விழுந்து மெல்லென நெற்றிக்கு இறங்கி மூக்கு வழியே வழிந்தது. படபடவென இறங்கிய துளிகளால் தம் இதழ்களை உதிர்த்த ரோஜாச் செடிகள் விரைந்து நடந்த அவள் கண்களில் பட்டன. அந்தத் துளிகளுக்குத் தெரியாது தான் எத்தனை மலர்களின் இதழ்களை உதிர வைக்கிறேன் என்று.

சாத்விகாவின் எண்ண ஓட்டம் அந்த மழைத்துளிகளின் பின்னாலும் உதிர்த்த இதழ்களின் பின்னாலும் சென்றது. உதிர்த்த இதழ்கள் ஈரமண்ணில் தலை

குப்புற விழுந்து கிடந்தன. காலையில் மலர்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்த அந்த மலர்களை மாலையில் பெய்த மழை ஒரு நொடியில் இல்லாமல் ஆக்கி விட்டது. பிரித்திகாவின் வாழ்க்கையும் ஒரு அரக்கனின் கையில் கொடுத்ததனால் வெகு சீக்கிரத்தில் உதிர்த்து மண்ணில் கிடக்கிறது. மனம் அந்த மலர்களையும் தங்கையின் வாழ்க்கையையும் இணைத்து பார்த்து சோர்ந்தது.

காலையில் வேலைக்கு இறங்கும் போது அன்றைய கால நிலையை போனில் பார்க்க மறந்துவிட்டாள். வழக்கமாக முதல் நாள் இரவிலேயே அதனை பார்த்து அதற்கேற்ற உடை, ஜக்கெற், மழையென்றால் குடை என்று

எல்லாவற்றையுமே எடுத்து வைத்து விடுவாள். சமீபகாலமாக எல்லாமே தலைசீழாக மாறிவிட்டது. மனம் ஒரு நிலை இல்லாமல் தவித்துக் கொண்டே யிருப்பதால் எதையும் நிதானமாகச் செய்ய முடியாமல் சிரமப்பட்டாள். மழையில் தெப்பமாக நனைந்தபடி விரைந்தாள் வீட்டுக்கு.

இந்தச் சுவிஸ் மண்ணுக்கு வந்து ஆண்டுகள் பல போய்விட்டாலும் கரு விலேயே அனுபவித்த வாசனை இல குவில் மறந்துவிடுமா என்ன? இன்னும் பிறந்த மண் வாசனையும் வாழ்ந்த மண் வாசனையும் ஒட்டிக் கொண்டே தானி ருந்தது. மழைத்துளிகள் மண்ணில் விழும் போது கிளப்பி விடும் அந்த மண் வாசனையை நுகரும் ஆசை ஒவ்வொரு முறை மழை நாளிலும் எழுவதை சாத்விகாவால் விலக்க முடிவதில்லை.

மூக்கை அணைத்து சுவாசத்தோடு உள் நுழையும் அந்த வாசனையை அவள் நினைக்கத்தவறுவதேயில்லை. யாழ்ப்பா ணத்து மண் வாசனையும், பதுளையில் தேயிலை மணத்தை சுமந்து வரும் வாசனையும் சாத்விகாவினால் மறக்க முடியாத வாசனைகளாகும். சிலர் பெருமழை பெய்தால் சளிப்பிடித்த மழை என்று சொல்வதைக் கேட்டிருக்கின்றாள். ஆனால் ஏன் அப்படிச் சொல்கிறார்களென்பது இன்றுவரை அவளுக்குப் புரியவேயில்லை. அவளது நண்பி ஒருத்தி மழை பெய்கிற நேரங்களில் தங்கள் பக்கத்தில் மழை பெய்தால் சாத்விகாவின் இடத்தில் மழை பெய்ததா என்று

கேட்பாள். பெய்யவில்லையென்று கூறினால் பாவம் செய்தவர்கள் இருக்கும் இடமாக்கும் என்பாள். ஒரு இயற்கை நிகழ்வுக்கு ஏன் அப்படி மற்றவர்களைக் குத்திப் பேசுகிறாள் என்பது சாத்விகா விற்கு விளங்குவதேயில்லை.

“நாளைக்கு சனிக்கிழமை. தங்கையை எப்படியும் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். போனகிழமையும் போக முடியவில்லை. அவவுக்குப் பிடித்த கொழுக்கட்டை செய்து கொண்டு போவம்”

என்று நினைத்தவளுக்கு அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வந்தது. கொழுக் கட்டையைத் தெரியும் நிலையிலோ தன்னை அடையாளம் தெரியும் நிலையிலோ இருக்காத தங்கையை நினைத்து அந்தச் சிந்தனையில் தன்னைத் தொலைத் தாள்.

சிறுவயதில் தாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை அவள் இதயத்தில் அலை அலையாக வந்து நடனமாடியது. நேர் கோட்டில் சென்ற தன் தங்கை பிரித்தி காவின் வாழ்க்கை ஏன் இப்படி திசை தெரியாத பாதையில்? பிரித்திகா ஐந்து வயதாக இருக்கும்போது திரு விழாக் காலத்தில் ஒரு முறை செல்வச் சந்தி கோயிலுக்கு எல்லோரும் போன போது காரைத் தூரத்தில் விட்டுவிட்டுக் கோயிலுக்குள் போய்கும்பி டும்போது பிரித் திகா தவற விடப்பட்டதைக் கண்டு எல்லோரும் பதட்டத்தில் தேடி ஓடித் திரிந்து கடைசியில் கார் நிற்கும் இடத் தைப் போய்ப் பார்ப்பம் என்று அம்மா கூறவும் அங்கு போய்ப் பார்க்கும்போது

காருக்குள் பிரித்திகா உட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டு அப்பா கோபத்துடன் அவளை அடித்ததையும் இப்போது நினைவு கூர்ந்தாள்.

அம்மா சொன்னா 'ஏன் பிள்ளையை அடிக்கிறீங்க. தான் துலைந்த போது எவ்வளவு கெட்டித்தனமாய் காரைத்தேடிப் பிடித்து வந்து என்றை பிள்ளை உட்கார்ந்திருக்கு. அவளை மெச்சுறதை விட்டிட்டு அடிக்கிறீங்களே' என்று. அந்த வயதில் அந்த நிலைமையில் பதறாமல் புத்திசாலித்தனமாய் நடந்திருக்கிறாள். கோயிலுக்குள் அவளும் தேடிக் கொண்டிருந்தால் நாங்கள் கண்டு பிடிச்சிருக்கவே முடியாது. 'அவளுடைய புத்திசாலித்தனத்திற்கு உதாரணங்கள் பல சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். பாடசாலையில் அசாத்தியங்களை சாத்தியமாக்கி காட்டியபோது ஆசிரியர்கள் புருவங்கள் உயர்ந்தி ஆச்சரியப்பட்ட தருணங்கள் ஏராளம்.

பேர் விமானங்களின் காதுகளைச் செவிடாக்கும் பேரிரைச்சல் மத்தியிலும் தைரியத்துடனிருந்தவள் எப்படித் தன்னிலை இழந்தாள்? சாத்விகா பதுளையில் வேலையின் நிமித்தம் வாழ்ந்ததால் அப்பாவை இழந்து தனித்திருந்த அம்மாவை அந்த இக்கட்டான காலகட்டத்தில் பிரித்திகா தான் பராமரித்து பாதுகாத்து வந்திருக்கிறாள். வெடிமருந்துகளின் நாற்றப் புகையால் சுவாசிக்க சிரமப்பட்டவர்கள் பலரை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்று உதவிய பிரித்திகா இன்று சுயமாகச் சிந்திக்கத் தெரியாமல் இன்னொருவரின் பராமரிப்பில் வாழவேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறாள்.

எல்லாவற்றுக்கும் தானே காரணம் என்ற குற்ற உணர்ச்சி சாத்விகாவுக்கு முள்ளாய் குத்தியது. ஒரு கல்யாணம் என்ற பெயரில் அவளுக்குப் பொருத்தமில்லாத ஒருத்தனை செய்து வைத்ததுதான் இதற்கெல்லாம் காரணமோ? குடி இல்லாத புகை பிடிக்காத, நல்ல குணமுள்ளவன் என்று பலரிடமும் விசாரித்து கடைசியில் இப்படியாகி விட்டதே. கல்யாணம் செய்த ஒரு வருடத்தில் வயிற்றில் ஒரு குழந்தையைக் கொடுத்து விட்டு அவள் கணவன் அவளுக்கு வந்த மனநிலைப் பாதிப்பைக் காரணமாகாட்டி, தான் இன்னொரு வாழ்க்கையைத் தேடிக் கொண்டான்.

தைரியசாலியான பிரித்திகாவுக்கு மனநிலை பாதிக்கப்பட்டதே அவனால் தான் என்ற உண்மை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் தெரிய வந்தது. பனித்துளிகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விழுந்து நிலத்தில் பாறையாய் இறுகியிருப்பதுபோல் பிரித்திகாவும் தனக்குள் இறுகிப் போயிருக்கிறாள். அவளை மனம் திறந்து பேச வைக்கப் படாத பாடு படவேண்டியிருந்தது. இடையிடையே நல்ல மனநிலையில் இருப்பாள். அவ்வப்போது அவள் சொன்னவற்றைக் கோர்வையாக்கிப் பார்த்ததில் அவளது வகரபுத்தியே அவளது மனநிலைப் பிறழ்வுக்கு காரணமாக இருந்தது புலனாகியது. எத்தகைய மனஅழுத்தத்தை அவள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறாள் என்று

அவன்மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது. 'நல்ல அழகியான என் தங்கையின் ஒழுக்கத்தைத் தப்பாக பேசும் போது எப்படித் துடி துடித்திருப்பாள். கொஞ்சம் சுமாரான பிள்ளைகளையே ஆர்மிக்காரர்கள் கெடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு வடிவான உன்னை விட்டிருப்பான்களா? 'மறக்க முயற்சித்த இந்தக் கசப்பு வார்த்தைகளை நினைவுப்பெட்டகத்துள் போட்டு மூடி வைக்க தன்னால் இயன்ற வரை முயற்சித்து அதில் வெற்றி பெற முடியாமல் ஒருநாள் கண்ணீர் வழிய இதைச் சொன்னபோது அவள் முகத்தில் பார்த்த வேதனை தன் மனதை இப்போதும் பிழிவதை சாத்விகா மறக்க முயன்று தோற்று நிற்கின்றாள்.

தனக்கே மறக்க முடியாமல் இருக்கும்போது அவளுக்கு எப்படியிருக்கும்? அவன் வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டுக் கடந்து சென்றுவிட அவ்வார்த்தைகள் மனதுக்குள் உட்கார்ந்து மணியடித்துக் கொண்டு இருந்ததுவோ? உண்மைசுடும் என்பார்கள். பொய் கூடச் சுடுகிறது திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும்போது. உண்மையில்லாத அந்தச் சொற்கள் அவளைக் காயப்படுத்தி ரணமாக்கிச் சீழ்ப்பிடித்து இந்த நிலைக்குத் தள்ளிவிட்டிருக்கிறது. என்ன கேவலமான சீழ்த்தரமான சிந்தனை? இவன் எல்லாம் அக்காதங்கையுடன் பிறந்தவனா? ஒரு தாய் எப்படி அவனை வளர்த்திருக்கிறாள்?

அதைக் கேட்ட அடுத்தநாளே கணவனுடன் அவன் வீட்டுக்குப் போய் 'சீந்யெல்லாம் ஒரு மனுசனா? மனவிகாரம்

பிடித்த உன்னைப் பற்றித் தெரியாமல் உனக்கு என் தங்கையைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தோமே. பெண்ணென்றால் உனக்கு அவ்வளவு கீழ்த்தரமாகப் போயிட்டுதா.? என்னுடைய தங்கச்சியை உயிரோடை புதைச்சிட்டியேடா. எவ்வளவு நொந்திருந்தால் இப்படி மனநிலை பாதிக்கப்பட்டிருப்பாள். உனக்கு அவளுடன் வாழப் பிடிக்காட்டி எங்களிட்டை அனுப்பியிருக்கலாமே' என்று இருவருமே கேட்டு வந்தபின்தான் கொதித்து கொண்டிருந்த மனம் கொஞ்சம் அடங்கியது.

சாத்விகாவின் கணவன் வசந் அடிக் கடி சொல்லுவான் 'எங்கடை தமிழ் சமூகம் தன்னம்பிக்கை குறைந்த பயந்த சமூகம். அதுதான் தேளுக்குமும், பாம்புக்கும், பூரானுக்கும் பயந்து காக்க காக்க என்று கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளிடம் வேண்டி நிற்கிறது. அதுதான் எங்களால் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளைக் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் போயிருக்குமோ? வாழ்வைத் தக்க வைக்க பொங்கல் இருவதும், நினைத்ததை நிறைவேற்றுந்திறனின்றி வேண்டுகல், பிரார்த்தனை என்று தன் உழைக்கும் காலத்தை வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட மக்களால்தான் விடுதலைப் போராட்டம் கூட தோற்றுப் போயிருக்கிறது போலும். தைரியசாலியான பிரித்திகா கூட அவன் ஒருத்தன் சொன்ன உண்மையில்லாத சொற்களை தன் தலையில் சுமந்துகொண்டு இப்படியாயிருக்கிறான். இதுவும் தன்னம்பிக்கை

யின்மை தானே. நீ யார் என்னை எடை போட என்று அவனைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு வந்திருக்கலாமே' வசந் கூறுவது சரியாகத்தான் தோன்றியது சாத்விகாவுக்கு. தான் தனித்து வாழலாம் என்ற தன்னம்பிக்கை இல்லாத காரணத்தினால்தானே சகித்துக்கொண்டு மனதுக்குள் முடங்கி இப்படி ஆகியிருக்கிறார். எதிர்காலத்தை எதிர் கொள்ளும் நம்பிக்கையற்ற சிந்தனை தானே அவளைத் தற்கொலைக்குக் கூட தூண்டியிருக்கிறது. மற்ற ஆண்களின் மனதுக்குள் தன் மனைவியைப் பற்றிய ஆசை இருந்திருக்குமென்று தானே நினைத்து எப்போதும் அதைக் கூறிக்கூறி தானும் நிம்மதியிழந்து மனைவியையும் வேதனைப்படுத்தும் ஆணுடன் எப்படி ஒருத்தியால் வாழ முடியும்? நினைவே அருவருப்பாக இருந்தது. அழகாயிருக்கிற ஒரு பெண் ஒழுக்கமாயிருக்க முடியாது. அவள் பலர் மனதில் இருப்பாள் என்று மனதில் ஒரு படம் போட்டு இருக்கும் ஒரு ஆண் ஒரு மனநோயாளியாகத் தான் இருக்க முடியும். அப்படியே என்றாலும் பலர் ஒரு பெண்ணை நினைப்பதற்கு அவள் எப்படிக்க காரணமாயிருக்க முடியும்? அவன் ஒரு சமுசுத்தில் ஊடுருவிய பயங்கரமான ஒரு வைரஸ் கிருமி என்றே நினைக்கத் தோன்றியது.

அவளது படுக்கை அவளைத் தன்னை அணைக்க வருமாறு வாவா என அழைத்தும் அவளால் தூங்க முடியவில்லை. தூக்கம் அவள் அருகில் வர மாட்டேனென்று அடம் பிடிக்கும் குழந்தைபோல் முரண்டு பிடித்தது. தங்கையின் கணவனின் குண ஆராய்ச்சியில் அவள் தன் உறக்கத்தைத் தொலைத்தாள். தலையணையைப் புரட்டிப்புரட்டிப் போட்டுப் படுத்ததுதான் மிச்சம். நித்திரை தொலைதூரத்திற்குப் போயிருந்தது. இப்போதெல்லாம் இதுவே வழக்கமாகி விடுகிறது. அவளது குண அலசல்களில் தன் நிம்மதியைத் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தாள் சாத்விகா. தாழ்வு மனப்பான்மை காரணமாயிருக்குமோ, அல்லது என்ன காரணமாயிருக்கும்? இந்தக் கேள்வியே அவள் மனதைப் போட்டு விறாண்டிக் கொண்டிருந்தது. வசந்தின் உரையாடல்களில் எப்போதும் எங்கள் இதிகாசங்களிலுள்ள பெண்ணடிமை பற்றிய விடயங்கள் வந்தே தீரும். ஆரியரின் கதைகளிலெல்லாம் பெண்களை ஆண்களின் போகப்பொருளாகவே சித்தரித்திருந்ததை சுட்டிக்காட்டியே பேசுவான். தமிழ் காப்பியங்கள் எல்லாமே பெண்களின் பெருமை பேசியிருந்தாலும் அவற்றிலுள்ள உண்மைகளை மக்களுக்குச் செல்ல விடாமல் இதிகாசங்கள் மறைத்துவிட்டன என்று கூறுவான். வளையாபதி என்ற நூல் கணவனையானாலும் தப்பு செய்தபோது அவனைக்கொலை செய்யத் தயங்காத பெண் பாத்திரம் மக்களிடையே பிரபல்யம் ஆகாமல் தன்னம்பிக்கை இல்லாமல் வாழத் தெரியாமல் குழந்தைகளைக் கிணற்றில் போட்ட நல்லதங்களின் கதை பிரபல்யம் ஆக்கப் பட்டதேயென்று அவன் கூறுவது உண்மைதானே. கடவுள் எந்தானத்தில் வைக்கப்பட்ட இராமன் கதாபாத்திரம் தன் மனைவி ஒழுக்கமானவளென்று தெரிந்தும் யாரோ

சொன்னதற்காக மனைவியைக் காட்டுக்கு அனுப்பிய கதையைப் புனித காவியமாக்கி பெண்கள் கூடப் பாராயணம் செய்து வருவது எவ்வளவு அபத்தமானது என்பது வசந் சொல்லச் சொல்லத்தான் சாத்தவிகாவுக்கே உறைத்தது. பெரும்பாலான மக்கள் மூளையைச் செயற்படுத்தாமல் மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டுத் தவறான கதைகளை வழிகாட்டியாக எடுத்துக்கொண்டது விளங்கியது. தூக்கம் தொலைந்து புராணக் கதைகளிலிருந்து பிரித்திகாவைப் பற்றிய எண்ணங்களும் மாறி மாறித் தொடர் பேயில்லாமல் அவளைத் துரத்தியடிப்பதும் நித்திரையும் முழிப்புமாய் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்பே இல்லாத சிந்தனைகள் அவள் தூக்கத்தைக் காவு கொள்வதும் வழக்கமான ஒன்றாகப் போய்விடுகிறது.

அடுத்தநாள் காலையில் பகலவன் வெகு சீக்கிரத்தில் வெளிக்கிளம்பி விட்டான். நேற்றுப் பெய்த மழையின் சுவடே காணவில்லை. பகல் என்ற வெளிச்சத்தைக் காட்டி இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தன் ஆளுமைக்குள் கொண்டு வருவதில் தீவிரமாயிருந்தான் அந்தப் பகலவன். சாத்தவிகா தங்கையைக் காணப்போகும் அவசரத்தில் கடகடவென வேலைகளை முடித்துவிட்டு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினான். அவள் வாழும் தொடர்மாடியிலேயே வாழும் செக்கோஸ்லோவாக்கிய பெண்ணான செக்சியா காலை வணக்கம் கூறி 'தங்கையைப் பார்க்கவா போகிறாய்?' என்று விசாரித்தாள். அவள் சாத்தவிகாவுடன் நல்ல நட்பு பேணிவரும் ஒரு பெண். அறுபது வயதைக் கடந்த போதும் சதா புன்னகையை முகத் தில் தேக்கி வைத்து தனக்கு மட்டுமன்றி பார்ப்பவர்களுக்கும் தன் நேர்மறையாற்றலைக் கடத்தக்கூடிய அற்புத ஆற்றல் படைத்த பெண் மணி.

அவளது முகம் எப்போதும் குதூகலத்தை அள்ளிப் பூசிக் கொண்டு மகிழ்ச்சி நிலையிலேயே இருக்கும். அன்பு செலுத்த மட்டுமே தெரிந்த பெண். செக்கோஸ்லாவாக்கியாவில் நடந்த உள்நாட்டுப் போரில் பாதிக்கப்பட்டு அகதித் தஞ்சம் கோரி சுவிக்ஸு வந்ததும், தடுத்து வைக்கப்பட்டு ஏழு வருடங்களாக சிறை வாசம் அனுபவித்து எத்தனையோ துன்பங்களுக்குப் பின்தான் தனக்கு அகதி அந்தஸ்து கிடைத்ததாகவும் ஒருநாள் கூறியிருந்தாள். தனக்கு எட்டு மொழிகள் தெரியுமென்று அவள் கூறியபோது சாத்தவிகாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. 'நாம்தான் கிணற்றுத் தவளைகள் போல் ஒரு மொழி கற்கவே போராடுகிறோம். சிங்களம் படித்திருந்தால் எங்கள் பிரச்சனைகளை அவர்களிடம் எடுத்துச் செல்வது இலகுவாயிருந்திருக்கும். இவ்வளவு தூரம் போராட்டம் என்பது வந்திருக்காது. தமிழ் அரசியல் வாதிகளும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு சிங்களம் கற்பித்துவிட்டு இளைஞர்களை சிங்களம் படிக்கவேண்டாமென்று தூண்டிவிட்டதே இவ்வளவு உயிரிழப்புகளுக்கும் காரணமாகி விட்டது. ஏன் இங்கு கூட அதிலும் நம்மவர்கள் பலர் டொய்ச் படித்து நல்ல ஒரு வேலையில் அமர்ந்துவிட்டாலே தங்களைப்

போல் அறிவாளிகள் ஒருவருமில்லை யென்று தலைக்கனத்துடன் இங்கிருக்கிறார்கள்' என்று அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வாள்.

அவளுடன் பேசுவதால் தன் மனதுக்கு ஒரு ஆறுதலும், தென்பும் கிடைப்பதை உணர்ந்திருக்கிறாள். முப்பத்தைந்து வயது மகனைப் பறி கொடுத்திருந்த போதும் அதுதான் வாழ்க்கையென்று ஏற்றுக் கொண்ட பக்குவம் அவளை வியக்க வைத்திருக்கிறது. அவளிடம் தன் தங்கையின் தற்போதைய நிலைமையைக் கூறவும் 'குற்றே பெசறுங்' (சுகமடைய வாழ்த்துக்கள்) கூறினாள். நன்றி கூறி விடைபெற்று தொடர்ந்து நிலையத்திற்கு விரைந்தாள் சாத்விகா. தங்கை தங்கியிருந்த எக் என்ற இடத்தில் அமைந்த மனநல விடுதியில் போய்ப் பார்த்த போது தன்னிலை மறந்து சாளரத்தினருகில் அமர்ந்து வெளியே வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தவண்ணம் இருந்தாள்.

மனம் உடையும் தருணங்களில் எல்லாம் எது கேட்டாலும் கண்ணீர் மட்டுமே அவளின் பதிலாக இருக்கும். வெற்றுப் பார்வையாக வானத்தைப் பார்ப்பதும் அல்லது கண்ணீர் வழிய உட்கார்ந்திருப்பதும் இங்கு வந்தபின் குறைந்திருப்பதை சாத்விகா உணர்ந்தாள். அங்கு பராமரித்தல் மட்டுமன்றி அதற்குள்ளாலிருந்து மீட்டு சுயமாக இயங்கப் பழக்கிவிடுவார்கள். அவர்களுக்கிருக்கிற ஏதாவதொரு திறனைக் கண்டறிந்து அதனை வளர்த்து முன்னேற்றி விடு

வார்கள். வெறும் மருந்துகள் மட்டுமே அவர்களை வெளிக்கொணர உதவமாட்டாது என்பது அவர்கள் கருத்து.

பிரித்தீவினின் எழுத்தாற்றலை அவர்கள் கண்டறிந்து எழுத உண்குவித்தார்கள். அவளது பேச்சுத் திறன் முடக்கப்பட்டிருப்பது கூட அவர்களால் கண்டு பிடிக்க முடிந்தது. அத்துடன் தான் சோர்ந்திருந்த தருணங்களில் கூட யாருக்கும் உதவ அவள் பின் நிற்காததை அவர்கள் கவனித்து அதைச் செய்வதற்கு சந்தர்ப்பம் அளித்தார்கள். டொய்ச் படிப்பும் அவளுக்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டு நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. கடந்த வாரம் போயிருந்த போது பிரித்தீவினின் எழுதிய கவிதைகளைக் காட்டினார்கள். தாங்கள் அதனை மொழிபெயர்த்துப் பார்த்த போது அவளின் ஆற்றல் மெச்சுதக்கது என்று கூறினார்கள். அவற்றை வாசிக்கும் போது அவளின் கவித்திறனும், மறைந்திருந்த சோகமும் புலப்பட்டது.

மரங்கள் அழுகின்றன
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
தம் இலைக்குழந்தைகள்
தம் நிறம் தொலைத்து
தம்மிலிருந்து கீழே
விழுவதை பார்த்தவண்ணம்
மௌனமாக மிக மௌனமாக
மரங்கள் அழுகின்றன
அறிவு சொல்கிறது இயற்கை
தன்னை புதுப்பிக்கிறதென்று
மரங்களின் ஆத்மா அழுகிறது

யாருக்குமே தெரிவதில்லை.

மற்றுமொரு கவிதை

மழை துந்துமியாய் துமிக்கிறது
வான்மங்கையின்
கண்ணீர்த்துளிகளோ
பூவுலகில் மங்கையர் அழுவதுபோல்
வான்மங்கையும் அழுகிறாளோ?
மங்கையராய் பிறப்பதற்கே நல்ல
மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா
கவிஞரின் மெய்யான வார்த்தைகள்
பொய்யாகிப் போய்விட்டதே.

கண்ணீர் மறைக்க வாசித்தாள். கவிதை
களில் அவள் வேதனை புரிந்தது.
அவர்களுக்கு நன்றி கூறியபோது அவள்
வெகுவிரைவில் மீண்டு வருவாள் என்ற
நம்பிக்கை துளிர்ந்தது சாத்விகாவுக்கு.

இரண்டு மூன்று முறையாகவே
சாத்விகா கவனித்திருந்தாள். போலந்து
நாட்டுக்காரன் ஒருவனும் இன்னுமொரு
வனும் பிரித்திகாவைச் சுற்றிச் சுற்றி
வருவதை அவர்கள் அங்கு பணியாற்றும்
பணியாளர்களா அல்லது நோயாளர்களா
அல்லது நோயாளர்களைப் பார்க்க வரும்
உறவினர்களா என்பது அவளுக்குப்
புரியவில்லை. பிரித்திகாவின் நிலையை
அறிந்து அவள் அறியாமலே அவளிடம்
ஏதும் தப்பாக நடந்து விடுவார்களோ
என்று சாத்விகாவுக்கு பயமாக இருந்தது.
இன்று அது விடயமாகவே அங்குள்ள
உத்தியோகத்தருடன் கதைக்க முடிவெ
டுத்து அவரைத் தேடிச் சென்று தன்
பயத்தை தெரிவித்தாள். எல்லாவற்றையும்

கேட்ட அந்த உத்தியோகத்தர் 'நீங்க
அப்படிப் பயப்படத் தேவையில்லை.
நாங்களும் அதில் கவனமாகத்தான்
இருக்கிறோம். என்ன தான் மனநிலை
பாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் உங்கள் தங்கை
இந்த விடயத்தில் முழிப்பாக இருக்கிறா.
யாரும் அவவை நெருங்கவே முடியாது.
நான் இரண்டு முறை பார்த்திருக்கிறேன்.
இவர்கள் அவளுக்குப் பின்னால் போன
போது கம்பு எடுத்து அடித்துத் துரத்திய
தைக் கண்டிருக்கிறேன். தன்னை யாரும்
தொடுவதற்கு அவள் அனுமதிப்பதில்லை.
உங்கள் நாட்டில் நீங்க வாழ்ந்த முறையை
அவள் மறக்கவில்லை. அது அவளின்
இரத்தத்தில் உறுப்போயிருக்கிறது. நீங்க
பயப்பட வேண்டாம். எந்த ஒரு ஆணை
யும் பக்கத்தில் அவள் நெருங்க விட்ட
தில்லை. அப்படியொரு தப்பும் நடந்தி
டாது. தப்பான நோக்கத்தில் யார்
பக்கத்தில் போனாலும் அவள் நெருங்க
விட்டதில்லை. என்னதான் மனநிலை
பாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இந்த விடயத்
தில் விழிப்பாகத் தானிருக்கிறா. எந்த
நிலையிலும் தன்னைக் காப்பாற்ற
அவளுக்குத் தெரியும். நீங்க கவலைப்படத்
தேவையில்லை. அவர் கூறக்கூற 'இப்ப
டிப்பட்ட தங்கத்தையா உரசிப் பார்த்
தாய்? நெருப்படா என் தங்கச்சி' என்று
பிரித்திகாவின் கணவன் மேல் கோபம்
வந்தது. மனதுக்குள் முடங்கிப் போயிருந்
தாலும் அவளது ஒழுக்கநெறி கொழுந்து
விட்டெரிந்து கொண்டிருந்ததைப்
பார்க்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது..

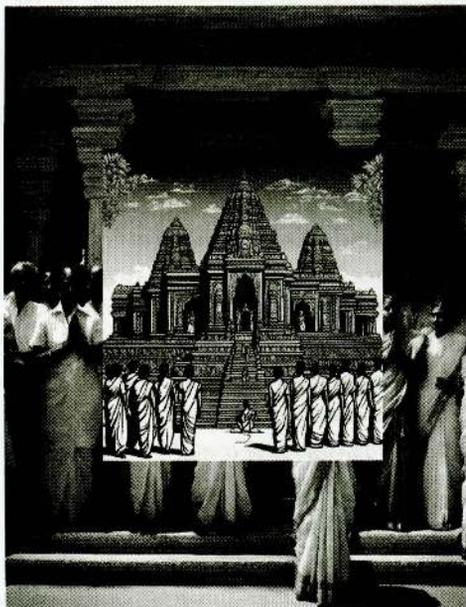
அந்த மகிழ்ச்சியுடன் பிரித்திகாவைப்

பார்க்கச் சென்றாள். இன்று வழக்கத்தைவிட சாதாரணமாக அவள் இருப்பதுபோல் தோன்றியது. 'வா அக்கா என்று வரவேற்றவள் அத்தான், சுடர்விழி எல்லாரும் சுகமாயிருக்கினமா? உங்கள் எல்லாருக்கும் நான்கஸ்டம் குடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அடுத்தமுறை வரும்போது சுடரை கூட்டி வாங்கோ' அவள் கூறியதும் சாத்தவிகாவுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. 'நல்லாய் நித்திரை கொள்கிறாயா?' சாத்தவிகா கேட்கவும் 'என்னுடைய உறக்க மில்லாத பல இரவுகளுக்கு அவனுடைய இரக்கமில்லாத பேச்சுக்களே காரணமாக இருந்திருக்கு. மனதைத் தழுவி மகிழ்வித்த தருணங்களைப் பின்தள்ளிவிட்டு காயம் பட்ட தருணங்கள் வலிக்கும் வார்த்தைகள் முன் நோக்கி வந்து கொண்டேயிருந்தது. இப்ப கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அந்த வார்த்தைகளை மறந்து கொண்டு வாறன். பொய்யை திரும்பத்திரும்பச் சொன்னால் உண்மையாகிடுமா? நான் ஒழுக்கமானவனென்று அவனுக்கு எதுக்கு நான் புரவ் பண்ண வேணும்? இனி இதற்குள்ளால் வெளிவந்திருவன் என்று நம்பிக்கை வந்திட்டு அக்கா' மென்மையாக பிரித்திகாவின்கையைப் பற்றி வருடியபடி 'அதுதான் சரி. அவமானப்படுத்துவதற்காகவே பேசும் வார்த்தைகளை மனதில் ஏற்றுவதோ, வாதாடுவதோ சரியாகாது.

புண்படுத்திய சொற்களை புறந்தள்ளுவதே சரியானது. உன்னைக் காயப்படுத்துவதற்காகவே சொன்னவைதான் அவை. அதை நீ மனதுக்குள்ளை போட்டு உளப்பாமல் தூக்கியெறிந்த துதான் சரி. தப்பாய் நாங்க தேர்ந்தெடுத்த இவ்வளவு நாளும் உன்னுடன் பயணித்தவனின் பயணம் முடிவுக்கு வந்திட்டுது. மிகுதிய்பயணத்தில் உன்னுடன் யார் பயணிக்க வேண்டும் அல்லது யார் பயணிக்கக் கூடாது என்று நீதான் தீர்மானிக்க வேண்டும். காலுக்கு பொருத்தமில்லாத செருப்பைத் தூக்கி சுமப்பதனால் ஒரு பயனுமில்லை. காயம் ஏற்படுவதுதான் உண்மை. கழற்றிப்போட்டு போய்க்கொண்டு இருப்பது தான் புத்திசாலித்தனம். உன்னோட குழந்தை உனக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை உடல் உள நலத்துடன் பெற்று வளர்க்கிறது இப்ப உன் கையிலேதான் இருக்கிறது'. இருவரும் ஒருவர் மனதுக்கு ஒருவர் ஆறுதலாகப் பேசினர்.

இருவருமே ஒரு மனப்பாரமில்லாத மகிழ்ச்சியான நிலைக்கு மெல்ல மெல்ல வருவதை உணர்ந்தார்கள். அந்த மகிழ்ச்சியுடன் நினைத்தாள் 'அவள் மீண்டு வரவேணும் அவளது குழந்தைக்கு அப்பா இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. அதற்கு அம்மா வேணும்.' இன்னும் வயிற்றிலிருந்து வெளிவராத அவள் குழந்தை தன் அம்மாவிற்காக காத்திருக்கிறது.

நிலவூர்ச் சித்திரவேல்

கோபன் அமுஷ

அங்குலத்துக்கொரு லிங்கம் வைத்து அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்கள் அதிகம் காணப்படுகின்ற திருகோணமலை நகரில் வருடத்தின் பன்னிரண்டு மாதங்கள் தோறும் ஏதோ ஒன்று அல்லது இரண்டு ஆலயங்களிலாவது வருடாந்த மஹோற்சவம் அல்லது அலங்காரத்திருவிழாநடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கும். நாட்டில் என்னதான் அரிசி மரக்கறி மற்றும் சமையலுக்குத் தேவையான பொருட்களின் விலைவாசி அதிகரித்துப் பஞ்சம்

நிலவினாலும் இந்த ஆலயங்களில் மேலே சொன்ன திருவிழா நாட்களில் தடங்கல் இல்லாமல் அன்னதானம் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கும் சில ஆலயங்களில் அன்றாடம் திருவிழா உபயகாரரே அன்னதானத்தையும் பொறுப்பேற்றுச் செய்வார்கள். சில ஆலயங்களில் உபயகாரர் அல்லாத வேறு தர்ம வான்கள் தாமே முன்வந்து போட்டி போட்டு தமக்கும் ஒரு நாள் அன்னதானம் வழங்க சந்தர்ப்பம் தரும் படி ஆலய நிர்வாகத்தினரிடம் கேட்டுடுத்து வழங்கி மனத்திருப்தி கொள்வார்கள்.

இளங்கோ திருவிழாக்காலங்களில் ஆலயவழிபாட்டுக்குச் செல்லத் தவறுவதில்லை. பக்தி பூர்வமாக வேட்டி சால்வை அணிந்து ஆசாரசீலனாகப் போய் அப்பர் சுவாமிகள் உபதேசித்த சரியைத் தொண்டுகளும் செய்து வழிபட்டு வருவார். பூமாலை புனைந்து ஏற்றி இறைவனைப் புகழ்ந்துபாடி - போட்டி போட்டுப் பாடாமல் பஞ்சபுராணம்பாட ஆட்களுக்குப் 'பஞ்சம்' உள்ள இடங்களில் மட்டும் பஞ்சபுராணமும் உருக்கமாகப் பொருளுணர்த்திப் பாடுவார்.

இளங்கோ இளம்பராயத்தில் பெற்றோருடன் கிராமத்தில்

வாழ்ந்த காலத்திலேயே தந்தையாரின் வழிநடத்தலில்தான் இந்தப் பக்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டுப் பழகியவர். தந்தையார் ஊரிலே உயர்குடிப் பிறந்த கல்விமான். சிறந்த சமயப் பிரசங்கி. ஊர்மக்களின் நன்மதிப்புப் பெற்றவர்.

இளங்கோ சுவாமி தூக்க ஆட்கள் இல்லையென்றால் உடனே போய்த் தோள் கொடுப்பார். ஆட்கள் இருந்து விட்டால் முண்டு தூக்குவார். திருவிழா முடிந்து விபூதி பிரசாதம் வாங்கி அன்ன தான வரிசையில் முண்டியடிக்காமல் போய்நின்று முறைப்படி 'அமுது' வாங்கி வீட்டுக்குச் செல்வார்.

இப்படி வழக்கம்போல் அண்மையில் மாசிமகத் தீர்த்தத்தை பத்தாம் நாளாக முன்வைத்துத் திருவிழா நடைபெற்ற கோயில் ஒன்றுக்குப் போனார். அந்தக் கோயிலுக்கு உள்ளே அவர் ஒருபோதும் போனதில்லை. அது பிரதான வீதியோ ரமாக அமைந்திருந்தபடியால் வீதியில் நின்றபடியே கும்பிட்டுவிட்டுப் போய் விடுவார்.

இளங்கோ பரவாயில்லை. ஆனால் நகரில் உள்ள பலர் அந்தக் கோயிலைக் கடந்து போகும்போதே அதைக் கணக் கெடுக்காமலே போய்விடுவார்கள். வேறு சிலர்தாங்கள் நடந்தோ வாகனத்திலோ கடந்து செல்லும்போது சாமிக்குப் பயந்து கடைக்கண்ணால் கோயில் பக் கம்பார்த்து ஒரு 'சூரட்' அடிப்பதுபோல் ஏதோ கையை அசைத்துவிட்டுப் போய் விடுவார்கள். அந்தக் கோயிலைச் சுற்றி யுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினரே

கோயில் நிர்வாகத்தில் உள்ளனர். பல் வேறுவிசேட சமய விழாநடை பெறும் போதும் வருடாந்த திருவிழா நடை பெறும்போதும் விழா உபயகாரர்களும் அவர்களே. இதன்காரணமாகத்தான் மற்றவர்களுக்கு அந்தக் கோயிலில் நாட்டம் இல்லாமற்போய்விட்டது.

இளங்கோ இன்று எதிர்பாராத விதமாக உள்ளே சென்றபடியால் பூசை முடிந்தபின் குருக்களிடம் பயபக்தியாகக் கை நீட்டி விபூதி பிரசாதம் வாங்கினார். கோயிலை உள்வீதி சுற்றி மினக்கொடாமல் அக்கம் பக்கம் நோட்டம் விட்டபடி அவசரம் அவசரமாக வெளியேறும் போதுகூட குருக்களை மேலுங்கீழுமாகப் பார்க்கத் தவறவில்லை. குருக்கள்மா ருக்கான அங்கபூச்சுப் பட்டைகள் மட்டுமல்ல மார்பில் பூணூலும் தெரிந்தது. இளங்கோவின் நீண்ட நாள் சந்தேகம் தீர்ந்தாலும் இன்னும் புதிதாக ஏதோ ஒன்று அவரைக் குடையத்தான் செய்து கொண்டிருக்கது. அவரது சிந்தனையைத் திசை திருப்புமாப்போல "இளங்கோ லேர் இந்தாங்கோ இன்று எங்கட உபயம்" என்று சொல்லியபடி குழையல் செய்யப்பட்ட அமுது பார்சலை இளங் கோவின் முன் நீட்டினார் இந்திராணி ரீச்சர். வழங்கும் கையின் வேகத்தில் இளங்கோவின் வாங்கவேண்டிய கை நீளவில்லை. உள்ளத்தில் வேரோடிப் போன 'தடிப்பு' அதனால் ஏற்பட்ட தயக்கம். குழப்பம். அன்றைய திருவிழா உபயகாரியும் அன்னதான அனுசாரணை காரரும் இந்திராணி ரீச்சர்தான். இளங்

கோவுக்கு அமுதுப்பொதியை நீட்டியது. இளங்கோவின் பாடசாலை அதிபரான அவர் நீட்டிய பொதியை ஏற்காமல் விடமுடியாது.

அதேவேளை இந்தக் கோயிலில் 'எங்கட' ஆட்கள் எவராவது என்னைக் கண்டுவிட்டு இளங்கோவும் இங்கேயா? என்று ஏளனமாக அருவருப்பாகக் கதை பரப்பிவிடுவார்களே என்ற பயத்தில் அந்தப் பொதியை வாங்கமுடியாது என்று இப்படி மனக்குழப்பத்தில் மௌனித்திருந்தபோது இந்திராணி ரீச்சர், 'இளங்கோ லேர் சமைச்ச பாத்திரங்கள் கழுவ ஆட்களை விட்டிட்டுவந்தனான் பிடியுங்கோ' என்று வில்லங்கமாக அமுதுப் பொதியை அவர் கையில் திணித்து விட மனப்போராட்டத்தில் தோற்றுப் போன இளங்கோ வேறு வழியின்றி 'நன்றி மிஸ்' என்று கூறிவிட்டு கோயில் வாசலுக்கு வந்தார். வீதியோரமாகச் சாத்திவிட்ட சயிக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பிரதான பாதைக்கு ஏறமுதல் வலது பக்கம் இடது பக்கம் பார்த்து மீண்டும் வலது பக்கம் பார்த்து நல்ல காலம் தெரிந்தவர் எவரும் என்னைப் பார்க்கவில்லை என்று 'கண்ணை மூடிக்கொண்டு பால்குடிக்கும் கள்ளப் பூனை போல' சயிக்கிளில் ஏறப்போனபோது தான் பார்த்தார். சயிக்கிள் சில்லு காற்றுப் போய்விட்டது.

உச்சி வெய்யிலில் உந்துருளியை உருட்டிக்கொண்டு போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அந்த அமுதுப்பார்சலையும் அந்த வீதியில் காட்சிப்படுத்திக் கொண்டு

போகவேண்டிய அடுத்த நிர்ப்பந்தம். அடிக்கடி அக்கம்பக்கம் முன்பின்பக்கம் பார்த்தபடியே இளங்கோ நடக்கிறார். அவர் வாகனங்களுக்குப் பயந்து அப்படி நோட்டம் விடவில்லை. ஒருபடியாகச் சயிக்கிள் பெச் போடும் கடைக்கு வந்துவிட்டார். கடைக்காரனோ கடையைப் பூட்ட ஆயத்தமாகிறார்.

“பக்கத்துக் கடைக்குப்போய்ச் சாப்பிட்டிட்டு வந்து ஓட்டித்தாறன். காலமையும் சாப்பிடாமல் வந்துதான் கடை திறந்தனான். பசி வயித்தப் புடுங்குது” என்றவன் இளங்கோவின் சயிக்கிள் கூடைக்குள் அமுதுப்பார்சலைப் பார்த்து விட்டு “அட, கோயில் அமுதே? ஒன்று தானா கிடைச்சது? குடுத்து முடிஞ்சிருக்குமோ?” கேள்விகளை அவன் அடுக்கிக் கொண்டே போய் “இண்டைக்கு எங்கட சித்தியாக்கன்ற உபயம்தான்.” என்று அவன்முடிக்க இளங்கோவின் மூளையில் ஒரு பொறி தட்ட இதுதான் தக்கதருணம் என்று நினைத்தவராய் “கோயிலடியில் அமுது முடிஞ்சு பாத்திரங்களும் கழுவறாங்கள். “இந்தாரும் இதை நீரே சாப்பிடும்”. என்று கொடுக்க நன்றி கூறி அதை வாங்கி வைத்துவிட்டு இளங்கோவின் சயிக்கிளுக்குப் 'பெச்' போட்டுக்கொடுத்துவிட்டான். இளங்கோவுக்கு வேண்டாவெறுப்பாக வாங்கிய அமுது பார்சல் கைமாறிக் கழற்றிவிட்டதில் பெருமகிழ்ச்சி.

தப்பிப்பிழைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் மிதி மிதியென்று மிதித்து விரைந்து வீட்டுக்கதவைத் திறந்து உள்ளே போக

உத்தமியாள் சத்தமிட்டாள். “என்னப்பா இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்தனீங்க. கைகால் கழுவிற்று வாங்க சாப்பிடுவம்”. “இளங்கோவுக்கு என்னத்துக்கு வீட்டுச் சாப்பாடு. அவன்தானே போயும் போயும் அந்தக் கோயிலில கை நீட்டி அமுது வாங்கிச் சாப்பிட்டிட்டு எங்கட குடும் பத்து மானத்தையும் வித்துப்போட்டு வாறான்.”

குரல்வந்த திசைக்கு இளங்கோ திரும்பிப் பார்த்தான். “என்ன பெரியப்பா சொல்றீங்க. என்ற கையில் எங்க அமுதுப் பார்சல் இருக்கு?”

“எல்லாம் தெரியுமடா எனக்கு. நான் அந்தக் கோயிலடியால வரேக்க கோயில் கவரில சாத்தி நிப்பாட்டி யிருந்த உன்ற சயிக்கிளைப் பார்த்திட்டு இவன் ஏன் இந்தக்கோயிலுக்கு வந்தவன் என்று அருவருப்புடன் உள்ள நோட்டம் விட்டேன். ஆரோ ஒரு மனுசி அமுதுப் பார்சல் நீட்டி வாங்கத்தயங்கினதையும் மனுசி விடாப்படியாக உன்ற கையில திணிக்க நீ வாங்கிக்கொண்டதையும் பார்த்துப் பதைபதைச்சுத்தான் இஞ்ச வந்து நிக்கிறன்”. கொப்பற்ற மானம் மதிப்பு கௌரவம் எல்லாத்தையும் குழிதோண்டிப் புதைச்சுப் போட்டி யேடா” நீட்டிக்கொண்டே போனார். “பெரியப்பா நான் அந்த அமுதுப் பார்சல் சயிக்கிள் பெச்சோட்போனகடைக்கார னிட்டக் கொடுத்திட்டன். நான் அதைச் சாப்பிடவுமில்லை. வீட்ட கொண்டர வுமில்ல. பார்க்கிறீங்கதானே. கம்மா ஏன் இப்ப கத்திறீங்க?”

“அட விசரா நீ அந்தக் கோயில் சமூகத்தில் அந்த மனுசீர கையால வாங்கினதோட எல்லாம் போச்சுதடா. திண்டது தின்னாதது எல்லாம் ரெண்டாம் படி.”

“பெரியப்பா ஊருக்குப் போய் அப்பாட்டச் சொல்லிப் போடா தேங்கோ”. கெஞ்சினான் இளங்கோ. “நான் ஏன்றா சொல்லப்போறன். கொப் பற்றபிறஷரையும் கொலன்றறோலையும் கூட்டி அவரை ஆஸ்பத் திரிக்கு அனுப் பவோ? சரிசரி நான் வாறன் பிள்ள. உவன் எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும்”.

“மாமா வந்தனீங்க சாப்பிட்டிட்டுப் போங்க”.

“கம்மா போ பிள்ள. மானம் ரோசம் கெட்டவன்ற வீட்டில என்ன சாப்பாடு?” புறுபுறுத்தபடியே வெளியேறிவிட்டார் பெரியப்பா. பெரிய அப்பா!

கால்புள்ளி (,) இடவேண்டிய

இடம்

4

ஒரே எழுவாயைக் கொண்டு

அடுக்கிவரும் முற்று

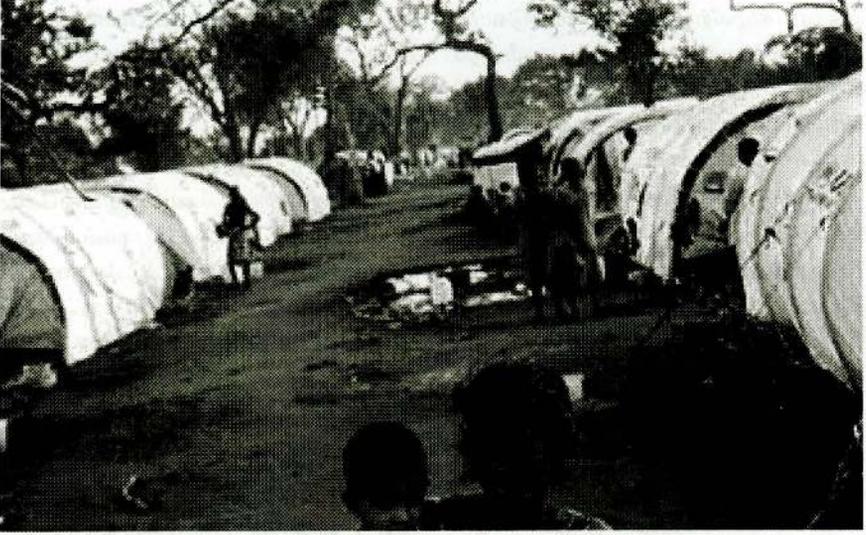
வினைகளுக்கு இடையில்

இடவேண்டும்.

உதாரணம்:

நீங்கள் வெளியிட்டிருந்த நகைச்சுவைத் துணுக்குகளைப் படித்தேன். ரசித்தேன்.

சிரித்தேன்.

வழி தவறிய வாழ்வு

ஒன்று

வளர்பிறை தேய்ந்து வெகு நாழிகையாகி விட்டிருந்தது. வான்பரப்பில் மின்மினிப் பூச்சிகளோடு, வானத்து மின் மினிகளும் ஒளியை உமிழ்ந்தபடி இருந்தன.

புதுக்குடியிருப்புப் பிரதேசத்திலிருந்து ஒட்டுசுட்டான் பகுதியை நோக்கிச் செல்லும் பிரதான வீதியின் காட்டோர எல்லையில், போராளிகளுக்கும் இராணுவத்துக்குமிடையில் கடுஞ்சமர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இருதரப்

புக்குமிடையே ஒலித்துக் கொண்டிருந்த துப்பாக்கி வேட்டொலிகளானது, சமரின் உச்சத்தைப் புலப்படுத்தி நின்றன.

மீனவர்கள் அதிகமாக வாழும் மாதளன் கிராமத்தின் கடற்கரை எல்லையில் இருந்து, அம்பலவன் பொக்கணை மற்றும் வலையன்மடம் ஊடாக முள்ளி வாய்க்கால் இறுதிப் பகுதிவரை, கடல் அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பு அன்று ஏனோ அதிகமாக இருந்தது. காற்றின் வேகமும் அதிகரித்த நிலையில், அங்கு ஆங்காங்கே வளர்ந்துநின்ற பனைமரங்களின் காவோலைச் சரசரப்பு ஒலியும் சற்று கனதியா

கவே இருந்தது.

இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்கள் கடற் கரையை அண்டிய பகுதிகளில் அமைத்த தரப்பாள் வீடுகள், மிக நெருக்கமாக இருந்தன. அசதி கொண்ட உடல்களோடு, அவல நினைவுகளையும் நெஞ்சினில் தேக்கி வைத்துக்கொண்டு, அநேகம்பேர் பொய்யான உறக்கத்தில் கிடந்தார்கள்.

பகல்பொழுதினுள் கூட்டெரிக்கும் வெயிலால், தரப்பாள் வீடுகள் சுண்ணாம்பு அறைகள் போன்று தகித்துக் கொண்டிருந்தன. உள்ளே இருக்க வொரு முடியாத நிலை. வீடுகளுக்கு வெளியில் உள்ள கும்பி மணலில்துடு ஏறும். அதன் மீது எவரும் வேகமாக நடந்து செல்ல முடியாது. பாதங்கள் மண்ணுள் புதையும். நடப்பதும் ஒடுவதுமாகவே பலரும் இருப்பார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் நிழல்தரும் மரங்களின்கீழ், அமர்ந்து கொள்வார்கள். மாலையாகிய தும் வீட்டிற்குள் ஏற்படும் அவிச்சல் சுவாத்தியம் ஆனிமாதப் புழுக்கத்தை நினைவு படுத்தும். இரவுப்பொழுதில் எல்லா வற்றையும் சகித்தபடி, பாயில் உழன்று கொண்டிருக்க, நேரம் நகர்ந்து செல்லும். தரப்பாள் வெக்கையும் மெல்லத்தணிந்து கொள்ளும். அச் சமயத்தில்தான், மெய்யான உறக்கம் மேலெழ ஆரம்பிக்கும்.

பொழுது நடுநிசியைத் தாண்டி வைகறையை நெருங்கிவிட்டது. தரப்பாள் வீடுகளுக்குள் நித்திரையில் இருந்த சிலர், படுக்கையைவிட்டு எழுந்து கொண்டார்கள். இயற்கை உபாதைகளை

நீக்கும்பொருட்டு, அவர்கள் கடற்கரையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மருதனுக்கு இன்னமும் நித்திரை வரவில்லை. அவன்படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தான். இரவிரவாக வயிற்றினுள் எரிவுநிலை கொண்டு இருந்த பசி உணர்வு, இப்போது மெல்லத் தணிந்திருந்தது. உடலோ அசதியாக இருந்தது. கையில் இருந்த சேமிப்புகள் தீர்ந்து விட்டிருந்தன. கூடவே, மீண்டும் சொந்த இடத்திற்குத் திரும்ப வேண்டும்... என்ற எண்ணங்களும் எதிர்பார்ப்புகளும் மெல்லச் சிதைந்து கொண்டிருந்தன அவன் மனதுள்.

‘இனி என்ன செய்வது..?’

இதுதான் இப்போது அவன் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருக்கும் கேள்வி.

முன்னைய நாள்களில் களமுனைகளில் நடைபெறும் சம்பவங்களைக் குறித்து, அவன் தனக்குள் ஒரு கற்பனையை உருவகித்து வைத்திருந்தான்.

‘போகப்போக எல்லாம் சரியாகி விடும். பொடியள் விடமாட்டார்கள். இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு...?’ எனும் சிந்தனையோடு, அவனது பொழுது கழிந்து கொண்டிருந்தது.

அன்றுழைத்து அன்றிரவே வயிற்றை நிரப்பும் தினக்கூலி வர்க்கத்துள் ஒருவனாக அவன் இருந்தான். எண்பத்திமுன்றாம் ஆண்டு மலையகத்தில் ஆடிக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு, கப்பல் மூலமாக காங்கேசன் துறைமுகத்தை

வந்தடைந்து, பின்பு திரும்பிச்செல்ல விரும்பாதவர்களாய், வன்னியில் உள்ள உறவினர்களுடன் தங்கியிருந்து, நிரந்தரவாசியாகிவிட்டார்கள் மருதனின் பெற்றோர்கள்.

காலப்போக்கில் காடழித்து, அதில் ஒரு சிறு துண்டு நிலத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர் அவர்கள். மருதன் இளைஞனாக இருந்த காலத்தில், இரண்டு வருட இடைவெளிகளில், தாயும் தந்தையும் காலமாகி விட்டனர். தனித்துப்போன மருதன், மலையகத்தில் உள்ள தனது உறவுக்காரப் பெண்ணைத் திருமணம் முடித்த கையோடு, தனது மனைவியைச் சொந்த இடத்துக்கே அழைத்து வந்துவிட்டான்.

வன்னிப் பெருநிலப்பரப்புமீதான பொருளாதாரத் தடையைச் சிங்கள அரசு இறுக்கிக்கொண்ட போதும், அவர்கள் மாற்றுவழிகளைத் தேடிக்கொண்டே சந்தோஷமாக வாழ்ந்தார்கள். அந்தச் சந்தோஷத்தின் நிமித்தம், அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு 'மணிகண்டன்' எனப் பெயரிட்டு, செல்லமாக மணி, மணிக்குஞ்சு என்றே அழைத்து வந்தனர் இருவரும். தாய் கருப்பாயிக்கு அவன்மீது அளவுகடந்த பற்றுதல் இருந்தது. மூத்தவனாக... அதுவும் ஆண்மகனாக வந்ததில் மருதனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி உண்டானது. மணிகண்டனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது நெருங்கும்போதுதான், வன்னியில் போர் உக்கிரம்பெற ஆரம்பித்தது.

போர்ச்சூழலுக்குள் மணியைப் பாதுகாப்பதில் மருதனும் கருப்பாயியும் மிகுந்த கவனமாக இருந்தார்கள். வானத்தில் கிபிர் விமானங்களின் மிகையொலி கேட்டதும், பதறிப்போய்விடுவாள் கருப்பாயி. மன்னாரில் இருந்து வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பில் உள்ள போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் புறப்பட்ட சிங்கள இராணுவப் படையணி, படிப்படியாக தமது முயற்சிகளில் முன்னேறியபடி இருந்தது. ஊர்மனைகளுக்குள் விழும் ஷெல்குண்டுகளின் நிமித்தம், உயிர் அச்சத்தினாலும், உடைமைகள் இழப்பினாலும் அங்கிருந்த மக்கள் இடம் பெயரத் தொடங்கினார்கள்.

இராணுவம் கிளிநொச்சியைக் கைப் பற்றியபின்பு, அங்கிருந்து அவர்களால் ஏவப்படும் ஷெல்களின் நிமித்தம், பலர் உயிரிழப்பது கண்டு, மருதன் மிகுந்த அச்சத்திற்குள்ளானான்.

'இஞ்சாலை புதுக்குடியிருப்புப் பக்கமும் வந்திடுவாங்களோ...' என்ற பயமும், 'சீச்சி... பொடியன் விடமாட் டாங்கள்...' என்ற நம்பிக்கையும் அவனுள் வேருன்றி நின்ற போதிலும், அந்த நம்பிக்கை விகவமடு, தேராவில், உடையார்கட்டு, சுதந்திரபுரம் பகுதிகளில் வந்து விழுந்து வெடித்துச் சிதறிய ஷெல்களோடு சிகைந்து போனது. (வாழ்வு தொடரும்)

விழிப்புடனிரு

கடும் இருட்டுடன் மழையும் தூறியது குளிரின் மத்தியில் சாலையோரம் இருவர் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் குடையேதும் இன்றி தெப்பமாக நனைந்தபடியே சென்றனர். வேறொருவரும் இல்லாத நிசப்தமாக இருந்த அந்த வீதியில் இருவரும் மட்டும் ஆனாலும் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பேசவே இல்லை. தங்கள் பாட்டிற்கு நடுங்கிய படியே நடந்து கொண்டிருந்தனர். திடீரென்று மேகத்தை கிழித்த வெள்ளைக்கோடு ஒன்று டமார் என்ற சத்தத்துடன் போனது அதற்கும் இருவரும் செவி சாய்த்தது போல தெரியவில்லை ஒருவேளை காது கேட்காதோ எனும்படியே நடந்து சென்றனர். தலையில் தடி ஒன்று விழவும் பின்னால் திரும்பியவர் தனக்குப் பின்னால் ஒருவர் வருவதைக் கண்டார் அதுவும் ஒரு பெண் என்றதும் “ஹலோ

எங்க போறீங்கள் ?” என்றதும் முறைத்து விட்டு வேகமாக நடந்தாள்.

“என்ன வீட்டில் ஏதும் பிரச்சினையா? ஏன் இப்படிப் போறீங்கள்?” என்றதும் அவளுக்கு பயத்துடன் அழுகையும் கோபமும் வந்தது. “ஹலோ மிஸ்ரர் நான் எப்படிப்போனா உமக்கென்ன நீர் உம்மட பாட்டில போம்” எனக் கூறி விலகிச்சென்றாள். அவனோ விடுவதாயில்லை பின்னாலே சென்று கொண்டிருந்தான்.

“ஏ மிஸ்ரர் எங்க வாறீங்கள்?” எனக் கேட்டவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு அவளிற்கு முன்னதாக உள்ளே சென்றார். இவன் ஏன் இங்க போறான்? என நினைத்தவள் தன்னுடைய அறைக்கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்று குளித்து ஆடைமாற்றி, தூங்கச் சென்று அறிதுயிலில் மூழ்கி, காலையில் எழுந்து வெளியில் சென்று பார்த்தால் தெருவெல்லாம் ஒரே சனம் பக்கத்தில் நின்ற ஒருவரிடம் “என்ன நடந்தது? ஏன் இவ்வளவு கூட்டம்? இரவு யாரோ ஒருவன் உள்ளே நுழைந்து நாலாவது மாடியில் இருந்த தர்சினியையும் இழுத்துக் கொண்டு கீழே குதித்துவிட்டான் தெருவில் இரத்த வெள்ளத்தில் இருவரின் உயிரற்ற சடலங்கள் கிடக்கின்றன. என்ன

காதல் பிரச்சனையாகத்தான் இருக்கும் போல”,

“அப்படியா?” எனக்கூறியவள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். இரவு நடந்தது அவளுக்கு கண்முன்னால வந்து போனது ஐயோ! இரவு யாருக்காவது அறிவித்திருக்கலாம் பிழை விட்டிட்டன் என நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தவள் சரி நடப்பதுதான் நடக்கும் என்ன செய்ய முடியும் என தன் மனதினைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு தன் அறைக்குள் சென்று தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு அலுவலகம் சென்று விட்டாள். இதற்கிடையில் இந்தச் செய்தி சமூக வலைத்தளங்களில் காட்டுத்தீயாகப்பரவியது. இவளின் அலுவலகத்தில் இவள் வசிக்கும் தெரு என்பதால் இவளிடம் விசாரித்தார்கள். இவளோ எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது இவர்களைக் கண்டதே இல்லை எனப் பதில் கூறினாள்.

தர்சினி வசித்த அப்பாட்மென்ட் ஒனர் திலகத்தை பொலிஸார் விசாரித்தார்கள் அவரோ தனர் அப்பாட்மென்ரில் வசிக்கிற எல்லாரையும் இந்தக் கேஸில் இணைத்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தியதன் விளைவாக எல்லோரும் பொலிஸின் சந்தேக வலைக்குள் மாட்டினார்கள். எல்லோரையும் பொலிஸ் விசாரித்தபோது அவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் தெரியாது தெரியாது என பதில் கூறினார்கள். இந்த விசாரணைகளால் தான் முதல்நாள் கண்ட அவனைப்பற்றி எதுவும் சொல்லாதது அவளுள் குற்ற உணர்வை உருவாக்கியது. இதனால் அவளால் ஒழுங்காக வேலை செய்ய முடியவில்லை. இதனை அவதானித்த மேலதிகாரி அவளைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தார். அவள் நடந்த விடயங்களைக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மேலதிகாரி சந்தேகத்தில் உடனேபொலிசுக்கு சென்று விழுந்து இறந்த பையனையும் அந்தப் பெண்ணையும் பார்த்து தனக்கு இவர்களைத் தெரியும் எனக்கூறி நடந்த விடயங்களைக் கூறினார். பல இரகசியங்கள் பூதமாக கிளம்பின. இறந்த பையனின் பெயர் தனேஸ். அவனின் நண்பன் குணால் தனக்கு தெரிவித்ததாக முழுவிபரத்தையும் கூறினார். தனேஸ் அல்லிக் கிராமத்துப்பையன் நன்றாகப்படித்து சொப்ப்வெயார் இன்ஜினியர் வேலைபார்த்தவனுக்கு அறிமுகமானாள் தர்சினி. அவளின்ஸ்ரால் பேச்செல்லாம் பிடித்து விட இருவரும் நண்பர்களாகிக் காதலர்களாகப் பரிணமித்து ஒருவருடம் லிவ்விற்கில வாழ்ந்து வந்தார்கள். தனேசுக்கு திடீரென்று வந்த காய்ச்சலும் தலைவலியும் மாறாது தொடர்ந்தது. பல தடவை மருந்தெடுத்தும் சரிவரல என்பதால் வைத்தியர்

“தனேஸ் உங்களுக்கு ஒரு பிளட் ரெஸ்ட் எடுத்தால் தான் என்னென்று கண்டு பிடிக்கலாம் எடுத்துப் பார்ப்போமா?”

“ஓகே டொக்டர்” என்று தனேஸ் கூறினான்.

“தனேஸ் நீங்கள் ஈவினிங் மூன்று மணிக்கு வாங்கோ நிப்போட் வந்திடும்” என்று வைத்தியர் கூற “சரி டொக்டர்” எனக்கூறிச் சென்றவன் தனக்கு தலையில் இடிவிழும் எனத்தெரியாது தர்சினிக்குப் பழங்களும் வாங்கிக் கொண்டு சென்று வீட்டில் ஓய்வு

எடுத்து விட்டு மாலை வைத்தியரைப் பார்க்க வந்தான்.

“வாங்க தனேஸ் நீங்கள் கிட்டடியில ஏதும் ஊசி போட்டீங்களா?”

“இல்லையே! பாதுகாப்பில்லாத எந்த ஊசியும் நான் போடல”

“இரத்தம் ஏற்றினார்களா?”

“இல்லையே”

“அப்ப பாலியல் தொடர்புகள்”

“என்ர காதலியோடே மட்டும்,”

“ஏன் இப்பிடிக்கேக்கிறீங்கள்.”

“தனேஸ் மனதை திடப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் உங்களுக்கு ‘எயிட்ஸ்’”

“என்ன சொல்லுறீங்கள்.”

“பொறுங்கோ இப்ப பதட்டமாகாதேங்கோ உங்கட காதலி யார்? அவவினர் பெயர் என்ன?”

“தர்சினி அவவ ஒருவருடமாகத் தெரியும்”

“சரி நீங்கள் அவவக் கூப்பிடுங்கள். இதுபற்றி ஏதும் தெரிவிக்க வேண்டாம்”

“சரி” என கூறி “தர்சினி வைத்தியசாலைக்கு வாறிங்களே?”

“ஏன் ‘பேபி’ என்ன பிரச்சனை?”

“எனக்கு கொஞ்சம் ஏலாமலிருக்கு வரமுடியுமா?” என இறுக்கமாக கேட்க

“உடனே வாறன்” எனக்கூறி வந்தான். இவளைக்கண்டதும் வைத்தியர் அதிர்ச்சியாகிட்டார். “தனேஸ் நீங்க மட்டும் வெளியில வாங்கோ” எனக்கூறி

“தனேஸ் இவளா? உன்ர காதலி”

“ஆமாம் ஏன் இப்பிடிக்கேக்கிறீங்கள்.”

“இவள் ஏற்கனவே போதைக்கு அடிமையாகிப் பலருடன் தகாத உறவில் இருந்தவள் இவள் வைத்தியம் எடுத்த வைத்தியசாலையிலை வேலை செய்தனான். இவளால்தான் உனக்கு ‘எயிட்ஸ்’ வந்திருக்கும்”

எனக்கூறியதும் அதிர்ந்து போனவன் தன்னிலை மறந்து வீட்டை நோக்கி நடந்தான் இவனின் பின்னால் தர்சினியும் வீட்டிற்குச்சென்றாள் அதற்கு பிறகு மிருகமாய் மாறியவன் தர்சினியுடன் சண்டைபோட்டான். தொடர் பிரச்சினைகளால் தர்சினி ஊரைவிட்டு ஓடி விட்டாள். இவளைத் தேடி அலைந்தவன் இங்கிருக்கிறாள். எனக்கண்டு பிடித்து அவளையும் கொலை செய்து தானும் தற்கொலை செய்திருப்பான் போல எனக் கூறியதும் குணாலின் முகவரியை பெற்று அவளையும் அழைத்து விசாரித்ததுடன் உடனடியாக இருவரது இரத்தமாதிரியையும் எடுத்து எயிட்ஸ் இருப்பதை உறுதி செய்து அவளுடன் தொடர்பிலிருந்தவர்கள் வைத்தியசாலைக்கு வரவும் என விழிப்புடன் இருக்குமாறு கூறினார்கள்.

அம்மா

கட்டிலில் இரண்டு தலை யணைகளை சரித்து வைத்து, அவற்றில் தனது முதுகுப் புறத்தை சாய்த்து வைத்தவண்ணம் தனது 'ஸ்மார்ட் ஃபோனி'ல் செய்திகளைப் பார்த்து வாசித்துக்கொண்டிருந்த சரோஜாவின் கண்களில் பட்ட அந்தச் செய்தி அவளது மனதை சஞ்சலப்படுத்திற்று.

சரோஜாவின் அந்த நெருங்கிய உறவுக் காரப் பெண் ஒவ்வொரு மாதமும் வீட்டுக்கு வருவதும், சரோஜா அவளை தனது அறைக்குள் 'டெயிலர்' பாவிக்கும் அளவுப்பட்டியுடன் அழைத்துச்சென்று வருவதும் கடந்த மூன்று மாதங்களாக நடந்து வந்தன.

இதை சரோஜாவின் கணவன் கவனித்

தானாயினும் 'என்ன செய்யலாம். இது எனது குறைபாட்டால் அவள் எடுத்த முடிவுதானே..' என்று நினைத்து அமைதியாய் இருந்து விட்டான்.

இந்த விடயம் இவ்வளவு பாரதூரமாகிவிடும் என்று சரோஜாவோ அல்லது அவளது கணவனோ நினைத்திருக்கவில்லை. அதன்விளைவுதான் இலங்கை காவல்துறையின்குற்றவியல் புலனாய்வுப் பிரிவின் 'நாலாம் மாடி' என்று அழைக்கப்படும் இடத்தில் கைதிக் கூண்டினுள் விசாரணைக்காக அவளை இழுத்துச் சென்றுவிட்டது.

அங்கு இருந்த காவல்துறையின் அதிகாரிகள் அனைவருமே பெரும் பான்மை இனமாகிய சிங்களவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள். அவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சரோஜாவுக்குள்

பாரிய அச்ச உணர்வும் நடுக்கமும் ஏற்
படத்தொடங்கியது.

“கொட்டி., கொட்டி.” என்று அவர்
கள் அடிக்கடி சொல்லும்போது
தண்ணைத்தான் ‘புலி, புலி,’ என்று
அழைக்கின்றார்கள் என்பதை அவர்க
ளது முகபாவனையின்மூலம் சரோஜா
வால் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக
விருந்தது.

தமிழர்களில் விரல்விட்டெண்ணக்
கூடிய காவல்துறை உத்தியோகத்தர்கள்
அங்கு இருந்தாலும் தமிழீழப் போராட்
டம் காரணமாக அவர்களை இப்படியான
விசாரணைகளுக்கு ஈடுபடுத்துவதில்லை
என்பதும், தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்
பொலீஸ் உத்தியோகத்தர்களை அரசாங்
கம் நம்பியுள்ளது என்பதும் சரோஜா
கேள்விப்பட்டிருந்த விடயம்தான்.

விசாரணையில் ஈடுபட்டிருந்த காவல்
துறை உத்தியோகத்தரான நகுர்தீனைக்
காணும்போது மட்டும் சரோஜாவுக்கு
ஒரு மன ஆறுதலாகவிருந்தது. ஒரு
முஸ்லீம் என்றாலும் தனது மொழியைப்
பேசுவதால்தான் என்மீது அவர் அப்படி
ஒரு அனுதாபமும் அன்பும் காட்டுகின்
றார் என்பது சரோஜாவுக்கு புரியாம
லில்லை.

“ஏன் மகள் இப்பிடிச் செஞ்சீங்க”
என்று அவர் அன்போடு வினவும்போது
சரோஜாவின் கண்கள் கண்ணீரைத்தான்

சொரிந்தன.

வழக்கம் போல சரோஜாவை
‘ஸ்கூட்டரி’ல் ஏற்றி வந்த அவளது கண
வன் அவளை அவள் வேலை பார்க்கும்
அரசாங்க அதிபர் அலுவலகத்துக்கு
முன்னால் இறக்கிவிட்டு விரைந்து
சென்று விட்டான்.

வழக்கத்துக்கு மாறாக காவல்
துறையினர் அன்று அதிகமாகக் காணப்
பட்டனர். இரண்டு நாட்களில் அரசாங்க
அதிபர் அலுவலகத்தில் பாதுகாப்பு
சம்பந்தமான ஒரு கூட்டம் ஒழுங்கு
செய்யப்பட்டிருந்ததும், அக்கூட்டத்தில்
முக்கிய அமைச்சர்கள் இருவர், கலந்து
கொள்ளவிருந்தமையும் அதற்கான
காரணம்.

பரிசோதனைக் கடமையில் வழக்
கமாக ஈடுபட்டிருக்கும் சிங்கள பொலிஸ்
உத்தியோகத்தர் பரிசோதனை இன்றி
சரோஜாவை போகும்படி கையால்
சைகை காட்டி அனுமதித்தார். ஆனால்
அன்று விக்ஷிட கடமைக்காக அனுப்
பப்பட்டிருந்த பெண் பொலிஸ்
உத்தியோகத்தர் ஒருவர் சரோஜாவை
உடற்பரிசோதனைக்காக அழைத்த
போதுதான் அந்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

இரண்டு நாட்களில் அங்கு வரவி
ருக்கும் அமைச்சர்களை இலக்கு வைத்து
வெடி குண்டு வைக்கும் முயற்சியில்
ஈடுபட்டதான குற்றச்சாட்டில் கைது

செய்யப்பட்டு மேலதிக விசாரணைக்காகவே கடந்த வாரம் சரோஜா கொழும்புக்கு கொண்டுவரப்பட்டிருந்தாள்.

காவல்துறை அதிகாரி நதூர்தீனின் பூரண விசாரணை முடிவுற்றதன் பின்னரான அவரது தேற்றுதல் ஒரே மொழியைப் பேசும் ஒரு சகோதரர் என்ற வகையில் சரோஜாவுக்கு ஒருவகை நிம்மதியைக்கொடுத்தது.

நகரத்தின் பள்ளிவாயலில் பகல் நேரளுஹர் தொழுகையை நிறைவேற்றி விட்டு பள்ளிவாயலின் முன்பு இருந்த வாகை மரத்தின் விசாலமான கிளையின் கீழ் சற்று இளைப்பாறியவனாக றிஃபாஸ் நின்றுகொண்டிருக்கும் போது தான் அந்தப் பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் றிஃபாசுக்கு அறிமுகமாகத் தொடங்கினார்.

“நீங்க எங்க வேலை செய்யுற ?” பொலீஸ் உத்தியோகத்தர்.

“என்ட பெயர் றிஃபாஸ் .. சிறுவர் பராமரிப்பு, நன்னடத்தை அலுவலகத்தில் ‘புறபேசுஷன் ஓஃபீசராக வேர்க் பண்ணுறன்.. ஊர் கல்முனை. ”

“நான் அலீம் ... ஊர் பதுளை கல்முனையில் தான் கலியாணம் கட்டியிருக்கன் இங்கு பொலிசில புலனாய்வுப் பிரிவில் வேர்க் பண்ணுறன்” காவல்துறை அதிகாரி தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்

கொண்டார்.

“நீங்க புறபேசுஷன் ஓஃபீசில வேலை செய்யுறதெண்டால் ஓங்களுக்கு ஒரு விசுயம் தெரிஞ்சிருக்கும். இங்க கச்சேரி ஓஃபீசில வேல பார்த்த ஒரு தமிழ் புள்ள வெடிகுண்டு வைக்க முயற்சி பண்ணினதெண்டு ரெண்டு கிழமைக்கு முந்தி பிடிபட்ட தெரியுமா?” பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் அலீம், றிஃபாசிடம் விசாரித்தார்.

“அந்தப் புள்ளய நல்லாத் தெரியும் எங்கட பக்கத்து ஓஃபீசிலதான் ‘மெனேஜ் மென்ட் அசிஸ்டென்ட்’ ஆக வேலை செய்யுது. நல்ல குடும்பத்துப் புள்ள. கலியாணம் கட்டி மிச்ச நாளா புள்ளப் பாக்கியம் இல்ல. பிறக்கிற புள்ள ஒண்ட தத்து எடுத்து வளர்க்க டிசைட் பண்ணி எங்களுக்கிட்ட நீண்ட நாளா விசாரிச்சா ஊரும் உலகமும் அந்தக் குழந்தையை தத்தெடுத்து வளத்த பிள்ளை எண்டு சொல்லக்கூடாதே எண்ட துக்காகத்தான் ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் அவ பெற்றெடுத்த புள்ள மாதிரிக் காட்டுறதுக்காகத்தான் கடந்த மூணு மாதமா அவட வயிற்றில சின்ன தலையணையைப் கட்டிக்கிட்டு கர்ப்பிணி மாதிரி நடமாடினா. அவட கெட்ட காலம் இப்பிடியாகிட்டிது ”

றிஃபாசின் வாக்குமூலமும் மனக் கவலையும் பொலீஸ் உத்தியோகத்தர்

அலீமுக்கு ஒரு தெம்பைக்கொடுத்தது.

“அவ ஒங்கட டிப்பாட் மென்டோட கொண்ட தொடர்புகள் நிரூபிக்க முடியுமா றிப்பாஸ்..?”

“வை நொட் கண்டிப்பா புரூஃப் பண்ண முடியும்”

“அப்ப நான் ஒங்கட ஒஃபீசுக்கு ‘இன்சூபா அல்லாஹ்’ நாளைக்கு ‘டியுட்டி யாக வாறன்’ புலனாய்வுப் பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் அலீமின் அழுத்தமான இந்த பேச்சுடன் வாகை மர நிழலின் கீழ் நின்று இருவரும் விடைபெற்று இரண்டு பக்கமாக பிரிந்து சென்றனர்.

எத்தனையோ அப்பாவித் தமிழ் சகோதரர்கள் சிறுசிறு குற்றங்களுக்காகவும், செய்யாத குற்றங்களுக்காகவும் சிறை சென்றிருக்கும் நிலையில், நீதியான விசாரணையினாலும் நேர்மையான உத்தியோகத்தர்களினாலும் தான் குறுகிய காலப்பகுதியிலேயே நிரபராதியாக விடுவிக்கப்பட்டு தமது வாழ்க்கையைத் தொடரக்கிடைத்த அதிசுப்டத்தை நினைத்த சரோஜாவின் கையிலிருந்த ‘ஸ்மார்ட் ஃபோன்’ நழுவி விழ சிறிய தூக்கம் அவளைத் தழுவிக்கொண்டது.

“அம்மா அம்மா ” என்று சரோஜாவின் ஒரே மகள் அழைத்துக் கொண்டு சரோஜா இருந்த அறைக்குள்

நுழைந்தாள். அவளின் அம்மா சரோஜாவின் கையிலிருந்த ‘ஸ்மார்ட் ஃபோன்’ விழுந்து கிடக்க, அம்மா சரோஜா நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

சரோஜா ‘ஸ்மார்ட் ஃபோனில்’ பார்த்துக்கொண்டிருந்த செய்தியின் மீது அவளின் பதினைந்து வயது புதல்வியின் பார்வை படிந்தது.

‘தத்தெடுக்கப்பட்ட குழந்தையை பராமரிப்பதற்காக அரசாங்க பணியாளர்களுக்கு விடுமுறை வழங்குவதற்கான விசேட சுற்றறிக்கையை பொது நிருவாக அமைச்சு வெளியிட்டுள்ளது. குழந்தையொன்றை தத்தெடுப்பதை விசேட சந்தர்ப்பமாகக் கருதி அரசாங்க பெண் உத்தியோகத்தர் ஒருவருக்கு அதிகபட்சமாக நான்கு மாதங்களுக்கு தொடர்ச்சியாக விடுமுறை வழங்குமாறு சுற்றறிக்கையின் மூலம் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இச்சலுகை இரண்டாயிரத்து இருபத்து மூன்றாம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் இருபத்தாறாம் திகதி தொடக்கம் அமுலுக்கு வரும்’ இந்தச் செய்தியை மகள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை திடீரெனக் கண் விழித்த சரோஜா அவதானித்ததும் அதிர்ச்சியடைந்து விட்டாள்.

மகளின் கையிலிருந்த ‘ஸ்மார்ட் ஃபோனை’ வாங்கிய சரோஜாவை பார்த்த மகள் “அம்மா நான் அஞ்சாம் கிளாஸ்

படிக்கக்குள்ள நீங்க என்னைத் தத்தெடுத்து வளர்ப்பது தெரிய வந்துச்சு அம்மா எண்ட 'க்ளாஸ் மேற்' ஒருத்திதான் ஒரு பிள்ளக்கிற்ச சொல்லி அந்தப் பிள்ளை மூலம் அறிஞ்சு கொண்டன் அம்மா" என்று சொன்னாள்.

"அப்போ .. இந்த அஞ்சு வருசும், என்னோட எந்த வித்தியாசமுமில்லாம நடக்க உனக்கு எப்பிடி முடிஞ்சது செல்லக்குட்டி?" சரோஜா எடுத்த எடுப்பிலேயே கேட்டாள்.

"அஞ்சி வருசுமில்ல அம்மா என்ற உசிரு உடம்பில இருக்குமட்டும் அப்பிடித்தான் அம்மா நடப்பன்.."

மகளின் மன உறுதியைக்கண்ட சரோஜாவின் கண்கள் பனித்தன.

குடிசாரன்

ஒரு குடிசாரனை சந்தித்த பாதிரியார் அவனை திருத்த எண்ணி அவனிடம் பேசினார். "தம்பி! குடிசாரர்களுக்கு சொர்க்கத்தில் இடமில்லை. குடிக்காத உன் குடும்ப உறுப்பினர்கள் எல்லாம் சொர்க்கத்தில் இருக்கும் பொழுது நீ மட்டும் தனியாக நரகத்தில் இருப்பாய்!"

அந்த குடிசாரனுக்கு கண்களில் நீர் கோர்த்தது. தழுதழுத்த குரலில் பாதிரியாரிடம் கேட்டான். "சாமி! வெறுமனே குடிக்கிற நானே நரகத்துக்குப் போவேன்னா எனக்கு மது விற்ற கடைக்

காரன். உற்றி கொடுத்தவன். அந்த மது பாட்டில்களுக்கெல்லாம் தண்டனை கிடையாது?" குடிசாரன் திருந்தி வருவதில் பாதிரியாருக்கு சந்தோஷம் தொற்றிக் கொண்டது.

உற்சாகமாக பதிலளித்தார். "அந்த மது பாட்டில்கள் உட்பட அவர்களும் உன்னுடன் நரகத்தில் தான் இருப்பார்கள்"

மெதுவாக கண்ணீரை துடைத்துக் கொண்டு குடிசாரன் மீண்டும் கேட்டான்.

"அப்படின்னா அந்த மதுக் கடைக்கு வெளியே சிக்கன் வறுக்கிறவன். அந்த சிக்கன். அதெல்லாம் ...?"

குடிசாரன் பாதிரியார் வழிக்கு வருவதை உணர்ந்த பாதிரியார் துள்ளி குதித்து பதில் சொன்னார்.

"அந்த சிக்கன் உட்பட வறுக்கிறவனும் அடுப்போடும், என்னை சட்டியோடும் நரகத்தில் உன்னுடன் இருப்பார்கள்" இப்பொழுது அந்த குடிசாரன் மிக உற்சாகமாக சொன்னான்.

"அப்போ நரகத்துக்கு நான் போக தயார் சாமி! நீங்க சொன்ன ஆளுங்களும், ஊட்டங்களும் என்னோடு இருக்கும் போது அந்த இடம் நரகமாவா இருக்கும்? தானா சொர்க்கமா மாறிடாது?"

எங்கே நான் மட்டும் தனியா இருக்கணுமோன்னு பயந்து அழுதேன்.

உங்க விளக்கத்தை கேட்ட பிறகு தான் திருப்தியாக இருக்கு. இனிமேல் எந்த பயமும் கவலையும் இல்லாம நிம்மதியாக குடிசுட்டு நரகத்துக்கு போய் சந்தோஷமா இருப்பேன் சாமி!"

-முகநூல் -

சிறப்புச் சிறுகதை

நீண்ட இரவுக்குப் பின்

அமரரான நந்தினி சேவியரை
நினைவு கூரும் முகமாக அவரது
அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்
தொகுப்பிலிருந்து.....

நந்தினி சேவியர்

அந்தப் பரீட்சை நடக்குமிடத்தைக்
கண்டுபிடிக்க அரசரத்தினமும்
குலமும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு விட்டார்கள்.

'குலம்' கொழும்பு வாசியாகி மூன்று
வருடங்களாகி விட்டாலும் தலைப்பட்டி-
னத்தின் சந்து பொந்துகளைத் தரிசிக்கும்
வல்லமையைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

காலையில் அவசர அவசரமாகக் காரி
யாலயத்திற்குப் புறப்பட்டு மாலையில்
'றூம்' என்று சொல்லுகின்ற புறக் கோட்-
டையின் தையல் கடைப்
'புறக்கண்டு' மேல்தட்டுக்கு
ஏணியேறி வரும்வரை அவ-
னுக்கு அவசர அலுவல்கள்
அனர்த்தம்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து
மருந்துக்குச் சிட்டை அனுப்-
பும் ஆயுர் வேத வைத்திய
ரான மாமாவுக்காக கடை-
களை அலகவதும் புத்தகத்-
திற்காக எழுதும் சிறிய தகப்-
பனாரின் மகளுக்காக
'அறலஸ் கோல்' முதலிய
புத்தகக்கடைகளைத் தேடித்-
திரிவதும் இடையிடையே
கோவூரைத் தேடிவரும்
உறவினர் நண்பர்களை
அழைத்துச் செல்வதும்
புற்றுநோய் ஆஸ்பத்திரி நேர்முகப் பரீட்-
சையென்று வரும் வேண்டியவர்களுக்கான
புகையிரத நிலையத்தில் 'தவங்' கிடப்பது
முதல் கொண்டு மிருகக் காட்சிச் சாலை
நூதன சாலை மவுண்ட்வேனியா இத்தி-
யாதிகள் ஈறாக அவர்களை ஊர் அனுப்பும்

வரை எவ்வளவோ சிரமதானங்கள்.

குலம் மிகவும் பொறுமைசாலி இல்லாது விட்டால் நெருங்கியழுத்தும் பொருளாதார பிடிக்குள் சிக்கி மரவள்ளிக் கிழங்கோடும் மத்திமமான சாப்பாடுமாக மல்லாடும் இந்த நிலையை உதறித்தள்ளி விட்டு ஊருக்குத் திரும்பியிருப்பான்.

கொழும்பில் வேலை செய்கின்ற சராசரி அலுவலகத் தொழிலாளிகளின் கஷ்டங்களை அவனும் மிகவும் வன்மையோடு ஏற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

ஒரு சிலர் நினைப்பது போல்கொழும்பில் அவர்கள் உல்லாச வாழ்க்கை வாழவில்லை என்பதை இந்த மூன்று வருட வாழ்க்கையின் மிகவும் உறுத்தலான அனுபவம் அவனுக்குக் காட்டிவிட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணம் வரும்போது போலியான ஒரு கம்பீரத்துடன் மிடுக்காக பலர் வருவது போல் அவனால் வர முடியவில்லை.

வெளிப்படையாகவே தனக்குள்ள கஷ்டங்களை அவன் கூறிவிடுவான். இருந்தும் அனேகர் அதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

அரசரத்தினம் கூட அவனின் இந்த நிலையை ஒரு காலத்தில் நம்பத் தயாரில்லாமல் தானிருந்தான்.

கொழும்பில் ஏதோ ஒரு ராஜபோக வாழ்க்கையில் அவன் திழைப்பதாகவும் தனக்கும் அந்த நிலைவரவேண்டுமென்று அவன் மிகவும் விரும்பியிருந்தான்.

குலத்திற்கு எழுதும் கடிதங்களில்

அரசரத்தினத்தின் அபிலாசைகள் தொனிப்பதைக் குலம் பலமுறை அவ தானித்திருக்கிறான்.

அரசரத்தினத்தின் அந்த 'அபிலாஷைகள்' குலத்திற்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை ஏற்படுத்தும் எத்தனையோ முறை அவன் சூசகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் எழுதியும் ஊருக்கு வரும் போது நேர்முகமாக எடுத்துக்கூறியும் அரசரத்தினத்தின் அந்த நிலையை மாற்ற முடியவில்லை.

வரதன் கூறியது போல் அரசரத்தினம் படித்த பலருக்கும் அந்தப் பலகீனத்திற்கு ஆட்பட்டிருக்கிறான். அது விரைவில் தீர்ந்து விடும் என்ற நம்பிக்கை குலத்திற்கும் இருந்தது.

முதல் நாள் மாலை அவன் காரியாலயத்தை விட்டு வந்தபோது...

'அதிகாலை ரயில்வே ஸ்டேசனில் சந்திக்கவும்' என்ற தந்தி அவனுக்காகக் காத்திருந்தது.

முன்பே அரசு ஏதோ ஒரு நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வருவதாகக் கடிதமெழுதிய ஞாபகம் அவனுக்கு வந்தது.

குலத்திற்கு மிகவும் அனுதாபம் பீரிட்டது. இன்றைய நிலையில் கொழும்பு வந்து திரும்புவதென்றால் ஏற்படும் பணச் செலவிற்கு "அரசு படப் போகும்பாடு அவனுக்கு மானசீகமாக விளங்கியது"

ரயில்வே ஸ்டேசனில் அரசுவைச் சந்தித்த போது அரசுவே அதைப்பற்றி மனந்திறந்து சொன்னான்.

"மச்சான் சத்தியமாயெடா அம்மாவும்

அக்காவும் எனக்குக் காசு தாறதுக்குப் பட்டபாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. நேற்றுத் தான்ரா இந்தக் கடிதம் கிடைச்சது. கிடைக்கையுக்கை இந்தக் கடிதம் வந்தது. மத்தியானப் பாட்டுக்கு என்னவேனும் செய்ய வேணுமென்கிற யோசினையில யிருக்க முழுசாய் ஜம்பது ரூபா வேணு மெண்டால் மச்சான்... போடுறதுக்கு லோங்க கூட இல்லையெடா. அம்பிகை பாகனிட்டைப்போய்க் கொஞ்சிமண்டா டித்தான்ரா ஒரு லோங்கம் சேட்டும் வாங்கின்னான். மாத்திறதுக்க வேறை சேட்டில்லை. போட்டிருக்கிற சேட்டும் பின்பக்கம் வெடிச்சுப் போய்க் கிடந்தது தைச்சுப் போட்டுக் கொண்டு வந்தனான்.

ஒரு சேட்டுப் பொட்டியும்கையுமாக சிவந்து நின்ற கண்களோடு புகையிரத நிலையத்தில் நின்ற அரசவை மிகுந்த கனிவோடு நோக்கினான் குலம்.

அந்த அதிகாலை நேரம் யாழ்ப்பா ணத்தின் இலங்கையின் ஒரு சராசரி மனிதனைச் சந்தித்த உணர்வு குலத்திற்கு எழுந்தது.

றாமுக்குச் சென்ற குளித்து உடை களை மாட்டிக் கொண்டு புறப்படு வதற்கிடையில் அரசு எவ்வளவோ கதை களைக் கூறி விட்டான்.

“மச்சான் எனக்கு ரெக்னிக்கல் கொலிச் ஸ்ரனோ சேட்டிபிக்கற் இருக்குது. வகுப்பிலையும் நான்தான் கெட்டிக்காரன். உனக்குத்தெரியுந்தானே இந்த வேலைக்குப் போட்டதற்குப்பிறகு ஒரு டியூட்டரியிலை பிறக்கீக்கப்ப போய் வந்தனான். போன மாதந்தான் காசு

இரண்டு மாதந்தான் குடுக்கேல்லை யெண்டு அந்தான் வரவேண்டாமென்று சொல்லிப் போட்டுது எண்டாலும் என்னாலை ரெஸ்ரை நல்லாய்ச் செய்ய முடியுமெண்ணிற நம்பிக்கையிருக்கு. நான் எடுபடுவன் நீ நம்பு ஆரேனும் என்னோடை படிச்சவங்கள்தான் வரு வாங்கள். மில் வல்லிபுரம் கொடிகா மத்திலை நிண்டு ஏறினவ அவ என்னை விட ஸ்பீர் குறைவுதான். ஆர் உங்கை வரப் போசினம் ஆரேனும் சிங்களப் பொடியன் வந்தால் அவங்களுக்குச் சிலவேளை கிடைச்சாலும் கிடைக்கும்.

நம்பிக்கையோடு அவன் முனகியவை களை குலம் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தன்னுடைய உண்மையான உறு தியான வார்த்தைகள் அரசுவின் அணிச்ச மலர் இதயத்தை அதனில் தேங்கி நிற்கும் பசுமையான எண்ணங்களை கசக்கி எறிந்து விடக் கூடாதென்று அவன் மிக வும்எச்சரிக்கையாக நடந்து கொண்டான்.

“இந்த வேலை மட்டும் எனக்குக் கிடைச்சால் அம்மாவையும் என்ரை இரண்டு தம்பிகளையும் என்னால காப்பாத்த முடியும்...”

இந்த வார்த்தைகளை அரசு மிக மிக நம்பிக்கையோடு முனகினான்.... குலத் திற்கு உள்ளூரச் சிரிப்பாகவிருந்தது.

அவன்கூட இப்படித்தான் நினைத் திருந்தான்....

சுருட்டோடும் சுருட்டுக் கொட்டி லோடும் மல்லாடும் தன் தகப்பனாரை

ஓய்வெடுக்க வைக்க வேண்டுமென்று அவன் மிகவும் விரும்பினான். வால்சு சுருட்டுக்கட்டும் பையனாக இருந்து அதே நேரத்தில் படிப்பிலும் கவனமாக இருந்து ஏதோ ஒரு அதிஸ்டவசமாக கொழும்பில் ஒரு கந்தோரில் உத்தியோகமாகும் வரை அவனிடமும் அந்த நம்பிக்கை இளமையாகவே இருந்தது. இன்று அந்த நம்பிக்கை அவனிடமிருந்து வெகு தொலைவு விலகி மடிந்து போய் விட்டது.

கணபதியர் இன்றும் சுருட்டுக் கொட்டிலில் மல்லாடும் மசிய நிறமான காட்சி அவன் கண்ணில் நிழலாடியது.

அழுக்குப் படிந்த பாவடையுடன் அடுப்புக்கருகில் குந்தியிருந்து கஞ்சி காச்சும் அவன் சகோதரி புனிதத்தின் காட்சியும் புலனாகியது.

இந்த நாட்டின் அடித்தளத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பிரசையின் வீட்டிலும் அன்றாடம் நிகழும் காட்சிகளின் பிரதியீடுகள்தான் தன் வீட்டிலும் நிகழுகிறது என்பதை அவன் உணர்வான்.

அவனது நண்பன் வரதன் சும்மாலையில் அனல் வெளிச்சத்தில் சுத்தியலை உயர்த்தி ஓங்கிப் பழுக்கக் காச்சிய இரும்பில் அடிக்கும் காட்சி அவனுள் விரிந்தது.

“குலம் இந்த நிலமையள் எலச்சனாலையோ மாறி மாறி அரசுகள் வாற தாலையோ மாறாது.... இந்த நிலைமையளைக் கட்டிக் காத்து நிக்கிற அரசு அமைப்பை உடைத்து அதிலை எங்களைப் போல உழைக்கிற மக்களின்ரை

அரசைப் போராடி அமர்த்தாத வரையில் இது தீராது. இதுக்கு உதவக்கூடிய எங்கடை ஒரே ஒரு தொழிலாள வர்க்கக் கட்சியிலை நாங்களும் இணைந்து எங்களோடே இணையக் கூடிய நல்லெண்ணங் கொண்ட ஆக்களையும் இணைக்கிற வேலையைச் செய்து அந்தப் பொன்னான வேளையை விரைவிலை வரச் செய்யாமல் சும்மா இருப்பது மடைத்தனம் விரக்தியடைந்து போய் எல்லாத்தையம் கைவிடாமல் உறுதியாய் இருந்து கொள்”

வரதனின் குரல் குலத்தின் காதில் அதிர்ந்து வந்தது.

அவனுக்கும் அந்த உண்மையில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையிருந்தது.

அவன் அலுவலக நண்பர்கள் பல ரோடு அளவளாவிய போது அனேக மானவர்கள் அவனோடு முரண்படா திருந்ததைக் கண்டான்.

வரதனைப் போன்றே அவனது அலுவலக நண்பன் விமலரத்தினவும் இவனோடு பல விஷயங்களில் உடன்பட்டிருந்தான்.

காலையில் ரயில்வே ஸ்டேசனில் இருந்து திரும்பவும் வழியில் ‘விமலை’ எதேச்சையாகச் சந்தித்தபோது ‘அரசு’வை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்தான் குலம்.

விமல் மிகுந்த அனுதாபத்தோடு அரசுவைப் பார்த்தான்.

“உமது முயற்சி வெற்றியளிப்பதாக..” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறும்போது அவன் மிகவும் இங்கிதமாகவே நடந்து கொண்

டான்.

சிங்களத்தில் குலத்தோடு கதைக்கும் போது இதே பரீட்சைக்கு தனது உறவினர் ஒருவரும் வந்திருப்பதாகவும் பரீட்சை நடக்குமிடத்தில் மீண்டும் சந்திப்பதாகவும் கூறி அவன் விடை பெற்றுக்கொண்டான்.

“லெஸ்லி கார்டின்ஸ்” என்னும் அந்த இடத்தைத் தேடிக்கண்டுபிடிப்பதற்கிடையில் மப்பும் மந்தாரமுமாய் இருந்த வானம் மழையாகக் கொட்டத் தொடங்கி விட்டது.

மழைக்காக ஒரு வீட்டின் முன்பக்க பிளாற்றின் கீழ் ஒதுங்கி நின்ற போது....

அரசவிடம் வரதனைப் பற்றி விசாரித்தான் குலம்.

“உன்னை விசாரிக்கச் சொல்லிச் சொன்னான். எனக்கு வேலை கிடைச்சால் தனக்கும் சந்தோஷமாய் எனக்கு வேலை கிடைச்சாப்போலை பிரச்சினை எல்லாந்தீர்ந்திட மாட்டுதாம்...”

வரதன் என்ன அர்த்தத்தில் அதனைக் கூறியிருப்பான் என்பது குலத்திற்குப் புரிந்தது. அரசுவுக்குக் கூட அது புரிந்து தான் இருக்கும் அவன் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

‘லெஸ்லி கார்டின்ஸ்’ சில் உள்ள அந்த நூலக வேலைகள் சபைக்காரியாலத்திற்கு அவர்கள் மிகுந்த அலைவுக்குப் பிறகு எட்டு மணிபோல் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

முன்புறம் குறோட்டன் செடிகள் மண்பிப்போய்க் கிடந்த ஒரு சிறிய ‘மாடி

வீடு’ தான் அந்த அலுவலகம்.

அவர்களுக்கு முன்பதாக ஒரு ஜந்தாறு பேர் அங்கு வந்து விட்டிருந்தார்கள். அதில் மூன்று பேர் பெண்கள்.

முன்புறம் போடப்பட இருந்த ஆசனங்களில் அவர்களோடு அரசுவும் குலமும் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

நேரம் செல்லச் செல்ல கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆட்கள் வரத்தொடங்கி விட்டார்கள். ரக்சியிலும் காரிலுமாக பெண்களும் ஆண்களும் சுமார் நூற்பது ஜம்பது பேர்களுக்கு மேல் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

ஆங்கிலத் தட்டச்சாளர் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான அந்தப் பரீட்சைக்குக் கிட்டத்தட்ட இலங்கையின் சகல பாகங்களிலிருந்து முப்பது சிங்களவர்களும் இருபது தமிழர்களும் அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

முதலில் பகுதி பகுதியாக வேகப் பரீட்சை நடைபெற்றது.

அரசு மிகத் திறமையாகவே பரீட்சையைச் செய்தான்.

மேல் மாடியில் நடந்த அந்தப் பரீட்சைக்கு அவனோடு மூன்று பெண்களும் ஒரு ஆணும் முதல் பகுதிக்கு அனுமதித்தார்கள். பெண்களைவிட அந்த ஆண் மிகவும் வேகம் குறைவாகச் செய்ததை அரசு அவதானித்தான்.

உள்ளே ஒருவித சந்தோஷம் ஏற்பட்டபோதும் அந்தப் பையன் மீது அவனுக்குப் பச்சாதாபம் ஏற்படவே செய்தது.

பரஸ்பரம் இருவரும் கதைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போது அந்தச் சிங்களப் பையன் ஆங்கிலத்தில் அரசு வைப் பாராட்டினான்.

“உம்மடை திறமையைப் பாராட்டுகிறேன். உமக்கு இந்த வேலை கிடைக்க எனது வாழ்த்துக்கள்...”

தனது பலவீனத்தை ஏற்றுக் கொண்டு மனந்திறந்து தன்னைப் பாராட்டிய அந்த சிங்கள வாலிபன் மீது அரசுவுக்கு ஒரு மரியாதை பிறந்தது.

‘ரத்னபால’ என்கின்ற அந்தப் பையனோடு மிகவும் நெருக்கமாகக் கதைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பமும் அவனுக்கு கிடைத்தது.

வேகப் பரீட்சை முடிந்ததும் நேர்முகப் பரீட்சைமதியம் இரண்டுக்கு ஆரம்பமாகும் என்று அறிவித்தார்கள்.

சாப்பிடுவதற்காக ‘ரத்னபால’வும் இவர்கள் நுழைந்த ஹோட்டலுக்கே வந்திருந்தான்.

குலம் அந்தப் பையனோடு மிகவும் சரளமாகப் பேசினான். குருநாகலைச் சேர்ந்த ஒரு வறிய விவசாயியின் மகன் தானென்று அவன் கூறினான்.

மிகவும் அன்னியோன்னியமாகக் கதைக்கத் தொடங்கியபோது அவன் பல விடயங்களைப் பற்றியும் பேசினான்.

உண்மையில் எங்களைப்போன்ற வறிய மக்கள் சிங்களவரென்றாலும் தமிழரென்றாலும் ஒரே விதக் கஷ்டத்தைத்தான் அனுபவிக்கிறார்கள். பணமுள்ளவன் எந்த இனத்தவன் என்றாலும் எந்த

அரசு வந்தபோதும் பாதிக்கப்படுகிற தில்லை.

ரத்னபாலாவின் பேச்சுக் குலத்திற்கு மிகவும் பிடித்தமாயிருந்தது. “நீங்கள் எங்கு வந்து தங்கியிருக்கிறீர்கள்?” என்று விசாரித்த போதுதான் விமல் குறிப்பிட்ட நபர் ரத்னபால என்பது தெளிவாகியது.

விமலோடு தான் இந்த வேலை செய்வதாக குலம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

“உண்மையில் எனக்கு இந்த வேலை கிடைக்கமாட்டுது என்ற எனக்குத் தெரியும் என்னுடைய தகப்பனாரின் நிர்ப்பந்தத்திற்காகத்தான் இங்கு வந்தேன். வழமையான தகப்பன்மாருக்கிருக்கிற ஆசைதான் என்னுடைய தகப்பனாரையும் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது இந்த முறையோடு தீர்ந்திடும். இனி நான் வயலில் வேலை செய்கிறதை அவர் மிகவும் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்” இதுதோடை நான் பத்துக்குக் கூடின் பரீட்சைக்கு வந்து போயிட்டன். இதுதான் கடைசி என்று சொல்லி விட்டுத் தான் வந்தேன். வயல்லை வேலை செய்யிறதாலை அந்த மக்களோடு பழகவும் அவர்களோடு ஜக்கியப்பட்டு வேலை செய்யவும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். அதை நான் விரும்புகிறேன் என்று மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு அவன் முணுமுணுத்தான்.

புதிய மகிழ்ச்சியின் முத்திரை அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

குலம் அரசுவை அர்த்தப்பூட்டியோடு நோக்கினான்.

அரசு தலையை மெதுவாகத் தாழ்த்திக் கொண்டான். மதியம் நேர்முகப் பரீட்சை நடந்தது.

அரசுவை அவர்கள் கேட்ட கேள்விகள் அரசுவுக்கிருந்த நம்பிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் சிதறடித்து விட்டன.

'முன் அனுபவம்' இருக்கிறதா என்கிற கேள்வியில் புதைந்து கிடந்த அர்த்தம் வேறொரு காரியாலத்தில் வேலையாளாக இருந்த ஒருவருக்கு வேலையைப்பொறுப்பேற்கும்படி கைகளில் கடிதம் கொடுத்து விட்டபோதுதான் புரிந்தது.

திரை மறையில் என்ன நடந்ததோ தமிழரான அந்த நபர் எதுவும் சொல்லாததால் ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

குலம்.. ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டான்.

அரசுவுக்கு என்ன பேசுவதென்றே புரியவில்லை.

வீட்டில் அவன் அன்னையும் அக்காவும் தனக்காக வாங்கி ஐம்பது ரூபாவுக்காக நார்ப்பொட்டியோடு போராட இருப்பது அவன் மனக்கண்ணில் விரிய.....

கண்கள் பொலுபொலுத்தன.

குலம் அவனை மிகவும் தேற்றினான். "மச்சான் அதுக்காக வருத்தப்படாதே"

"இல்லை குலம் நான் வெறும் முட்டாளேடா இந்த ஐம்பது ரூபாவை எப்படியெடா அடைக்கிறது? நான் இனி மேசன் வேலைக்கென்டாலும் போகத்தான் போறன் இனியும் சும்மா வரட்டுத்தனமாய் இருக்கலாது...."

குலம் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு அரசுவின் கைகளை பற்றினான்.

"மச்சான் பாத்தியே ரத்தினபாலவைப் போலையும் உன்னைப் போலையும் எத்தினை தமிழ் சிங்களச் சீவன்கள் கஷ்டப்பட்டு வந்ததோ தெரியாது, நாங்கள் கதைச்சதாலை எங்களுக்குப் பிரச்சினை விளங்கிச்சுது மற்றதுகள்?

குலம் உத்தியோகம் கிடைக்காது என்கிறதாலை மட்டும் நான் இந்த முடிவுக்கு வரவில்லை. நீங்கள் படுகிற கஷ்டத்தைப்பார்த்த பிறகும் இந்த நாட்டிலை இருக்கிற பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறதற்கு நீங்கள் சொல்கிற மார்க்கந்தான் சரி எண்டு எனக்கு விளங்கிவிட்டது. நானும் வரதனோடை சேர்ந்து உழைக்க வேணும். இண்டைய நிலையில் அது கூடக்கிடைக்குமோ தெரியாது. 'ரத்தினபாலா' போல நானும் விடிவுக்கான மார்க்கத்தைக் காண உழைக்கப் போகிறேன். அந்த நிலை வந்ததால்தான் விடிவும் இந்த நிலைக்கு முடிவும் வரும். என்னை நம்பு. நான் திருந்தியிட்டன்.

புகையிரத நிலையத்தில் அரசுவை மெயில் வண்டியில் ஏற்றி யாழ்ப்பாணம் அனுப்பும் போது குலத்திற்கு என்று மில்லாத மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

நீண்ட இரவு கழிந்து அதிகாலை வேளையில் அந்த வண்டி சாவகச்சேரி புகையிரத நிலையத்தில் தரித்த போது ஒரு புது மனிதனாகவே கீழே இறங்கினான் அரசு.

LONDON PAGES

Thevakie Karunakaran

Bombay to New York

Jocelyn was jolted awake by the co-pilot's urgent voice over the PA system, announcing an unexpected landing at the next airport. The news rippled through the cabin, sparking concern and speculation among the passengers.

As murmurs swelled into a worried chorus, Jocelyn's mind raced with anxious thoughts. Was there a problem with the plane? Could they be in danger? She glanced at her son, James, still half-asleep and clutching her hand.

"Mum, are we still going to New York?" James mumbled, his voice thick with sleep. "Where are we landing now?"

Jocelyn tried to soothe him, pulling him close. "I'm not sure, dear. Don't worry; Everything will be fine. Just go back to sleep," she whispered, gently patting his back.

Turning to the passenger beside her, whom she had been chatting with since they flew out of Mumbai, Jocelyn sought reassurance. To her surprise, he was not in his seat. Concerned, she wondered if he had encountered trouble in the restroom.

Throughout her thirty-five years, Jocelyn had never set foot on an aeroplane. Enticed by the view outside their window, she and her son James watched in awe as the jet soared through the sky, devouring kilometres with each passing minute. The sky was clear, light blue, with different-shaped white clouds sailing beneath it. As they watched, the sun descended leisurely to the west, and the clouds and the heavenly region turned pink and red.

"Look, Mum, it's so beautiful!" James exclaimed, pointing at the breathtaking sight.

"Yes, it truly is," Jocelyn replied, running her fingers through his thick curls. Her eyes shimmered with a hint of sadness. She glanced out the window again, taking in the serene beauty of the sky as the sun dipped below the horizon, painting the clouds and sky in hues of pink and red.

Jocelyn, with her black hair drawn

back into a bun accentuating her beautiful facial bone structure, sat with her son, James, on their first flight. Her only adornment was a thin gold chain with a cross around her olive-skin neck.

Six hours into the smooth flight, Jocelyn was alarmed by a sudden shaking of the seat beside her and a heavy thud. She turned to see her tall, young co-passenger lying on the floor, having an epileptic seizure. She quickly rang the bell for the flight attendant and some of the other passengers. But no staff responded immediately.

Laying her arm on James's shoulder to comfort him, she explained, "He is having an epileptic fit, dear, like your uncle Ravi. Sit in your seat while Amma helps him."

Jocelyn swiftly attended to the man, ensuring no objects near him could harm him. She asked a fellow passenger to help her roll him over to his left, explaining that this would prevent his tongue from blocking his airway. After the seizure subsided, she placed a pillow under his head, loosened his jacket and shirt, and prepared him for the flight attendant's arrival.

When the flight attendant finally arrived, Jocelyn stepped aside, relieved that she had been able to assist. The attendant thanked her, confirming that she had done the right thing.

Dinner was served a little later. Halfway through the meal, Jocelyn observed that her co-passenger did not touch his food but sat staring ahead. 'He looks so pale; he should be eating his dinner! I should tell him to eat. Turning to him, she asked,

"Why don't you have something to eat?"

"I don't feel like eating. I feel exhausted after the seizure that I suffered."

"Have the hot tea with some extra sugar. It will boost you up." She passed her sachet of sugar onto his tray.

"Thanks. Yes, I'll try." He made the tea with the extra sugar and drank it. After a while, he sat up from his reclining position.

"Thank you. I feel much better. You must have attended to me before the flight attendant could come to my help. I may not have been seated here if it had not been for your prompt care. Thank you ever so much," he said with an obligatory smile.

Jocelyn noticed that his English was accented. Wonder which country he is from? She thought.

Eating his dinner, for courtesy sake, he engaged in a conversation with her.

"My name is Victor. Your name?"

"Jocelyn." Placing her hand on James, "This is my son James,"

"Hi James, I am Victor. How old are you?"

"Thirteen"

"You are a good-looking young man." Victor moved forward and looked at the iPad in James's hand. "Are you playing chess? Do you enjoy playing the game?"

"Yes, very much," responded James.

"He won the year eight Interschool Chess championship last year. He is very bright," Jocelyn beamed with pride.

"Are you going to New York for a conference?" asked Jocelyn, trying to keep the conversation going.

Victor hesitated for a second, then replied, "Yes, yes. Are you going to visit relatives or friends in New York?"

"No," she said, reluctant to delve into her struggles. Yet, with a long journey ahead, she welcomed the distraction of conversation.

"I am going for my son's treatment," her voice trembling, eyes shimmering with unshed tears. "My son has leukaemia. I am taking him to a hospital in New York for treatment. He needs a bone marrow transplant, and we have found a suitable donor there. This treatment is not available in my country. I am from South India."

"But isn't medical treatment expensive in New York?"

Victor inquired, showing more interest now.

"Yes, I am aware of it. Although we are not well off, I am determined

to get the treatment that will cure my son. I sold all my property, my gold jewellery, and borrowed money for this treatment," she explained, her voice filled with determination and love for her son.

"My son is Everything to me. My days and nights, my every breath, and my heartbeat are focused only on his recovery," she continued, wiping away the tears that had begun to flow. "Excuse me, I couldn't contain my emotions."

"I understand. What about your husband... partner?" Victor asked, offering his condolences.

"He died in an accident a few years ago," Jocelyn replied softly.

"I am confident James will respond to the treatment and be cured. I am praying to God. Please pray for him. He needs the prayers of good people like you," she said, her voice filled with hope.

Upon hearing her request, Victor looked at her with disbelief and compassion. After a moment of hesitation, he replied, "Yes, I will."

"Thank you, Victor, thank you again," she said, smiling through tears.

"Let God have mercy on your son," Victor said softly, closing his eyes.

"Thank you," Jocelyn replied, placing her hand on his. "Oh, you are so cold! Here, use this extra blanket," she said, covering him. "You need another warm drink." She buzzed the flight attendant for assistance.

Victor sipped the warm drink and said, "I feel warm now; thanks for your concern."

As the lights were turned off for the night, Jocelyn noticed that Victor was restless, looking at his watch and walking up and down the aisle. Feeling sorry for him, she cuddled with James, who was already asleep.

After anxiously awaiting a further announcement, the captain's voice boomed through the PA system again.

"Ladies and Gentlemen, we will soon descend into Oslo Gardermoen Airport. Cabin crew, please prepare for arrival. Passengers, when disembarking, please take all your belongings with you. Rest assured, you will be put up in Star hotels until you check in for New York, which will be within twelve hours. We are experiencing a minor technical problem. However, there is no need for alarm, and on behalf of United Airlines, I extend our sincerest apologies for the inconvenience. Thank you"

Jocelyn felt a maddening terror and a surge of adrenaline; now, she was sure the plane was going to crash. Is this the end of our lives? Her throat went dry. James looked up at her with fear in his eyes; he was speechless.

She gathered him in her arms; she heard his heart hammering against her chest.

“Nothing bad is going to happen, dear. It is only an engine problem. Be brave. Holy Mary, help us,” she said as she made the sign of the cross.

There was commotion amongst the passengers. Their thoughts were running wild. They were petrified that their lives and dreams were being snatched before time. You could hear whispers, “The plane is sure to crash; we would all die, I never thought that we would die in this manner.” One or two passengers were on their mobiles, with tear-tinged faces whispering, “I love you, baby,” and “Love you very much.” They thought they were having the last word with their loved ones. Over this were heard bursts of ‘Oh! My God! Oh! Jesus saves us.’ Some passengers huddled together, chanting prayers, and waited. Jocelyn sat shivering, with her arms around her son.

As the plane descended, panic spread among the passengers

The Pilot skillfully landed the plane at Oslo Airport, prompting applause and tears of relief from the passengers.

The Pilot said, “Ladies and gentlemen, please remain seated with your seatbelt securely fastened until the seat belt sign is turned off.”

While everyone waited, two airport security officers and armed police

boarded the aircraft and marched straight down the aisle to the aircraft’s rear. An argument in deep voices ensued, and soon after, a stout man with dark, wavy hair and wearing a brown leather jacket was handcuffed and roughly escorted off the plane while he swore loudly. The murmur rose again but subsided when the Pilot announced, “Everything is under control, nothing to worry. Please disembark quietly when the seat belt sign is off.” Jocelyn and James arrived safely at JFK Airport in New York the following evening. Passengers were given priority at immigration and were swiftly taken to the baggage claim area.

After a restful night, her friend and host, Stella Jocelyn, came downstairs with a warm greeting and the aroma of breakfast cooking.

When Jocelyn walked over to the breakfast table, the full-blown face of Victor, her fellow passenger, stared up at her from the newspaper. In amazement, she picked up the morning’s Washington Post and read the headlines, ‘Miraculous Escape from Death of the Passengers on United Airlines Boeing 777.’

Jocelyn’s body turned cold and clammy. Feeling faint, she sat down at the breakfast table. Stella snatched the newspaper from her and read it aloud with an expression of disbelief and concern. “Three hundred passengers onboard the United Airlines Flight

No UA789 were miraculously saved by the terrorist's apparent change of mind.

"The man in this photo gave his name as Victor. His real name and country of origin are unknown. Sources have revealed that when interrogated by notable terrorist investigation unit officials, it was found that Victor and his accomplice Ron had planned to hijack the United Airlines flight and crash it into the sea. "

Stella paused and looked at Jocelyn's pale face, "Are you alright, Jo?" Jocelyn could only nod; she was shivering. Stella continued.

"When questioned, it was revealed that six hours into the flight, Victor had a severe epileptic fit from which he had been free for many years. He lost consciousness, and before the flight attendant came to his aid, a fellow passenger, an Indian woman seated next to him, provided the first aid that he needed.

"So, it was you, Jo?" asked Stella, looking up from the newspaper.

Jocelyn could only nod again.

Stella continued to read, "He said that once he recovered, she persuaded him to eat and drink to regain his strength. He was surprised by her empathy and care for a fellow human being. Her compassion and love were beyond race, religion, or colour. Further, he narrated that she was a single mother, taking her son, who was suffering from rare cancer,

to a New York hospital for treatment.

"In his leaked confession, he stated, 'The environment I grew up in and all the brainwashing led me to carry out this mission. I have never known love and sympathy in my life. I never realised that love was so powerful. I thought about the charming little boy, his mother, and the innocent passengers I barely knew. What animosity do I have against these innocent people? What harm have they done to me or my people?'" Stella paused here. She needed a breathing space. It was too daunting for her. Then she continued reading, "I felt mortified at the mass murder of innocent people that we were going to commit. There was no way to convince my accomplice Ron other than to betray him and surrender myself. I am glad I made this decision."

Jocelyn was emotionally overwhelmed, realising the danger she and James had unknowingly faced. Stella comforted her, reminding her to be thankful that they were safe.

As Jocelyn wiped her tears, she thought about Victor's complex life and the impact of love and compassion. Stella encouraged her to focus on the present, suggesting they have breakfast and then confirm James's hospital appointment.

Feeling grateful and relieved, Jocelyn embraced the moment, thankful for their safety and the kindness they had received.

Incredible Journey

M. Thayalan

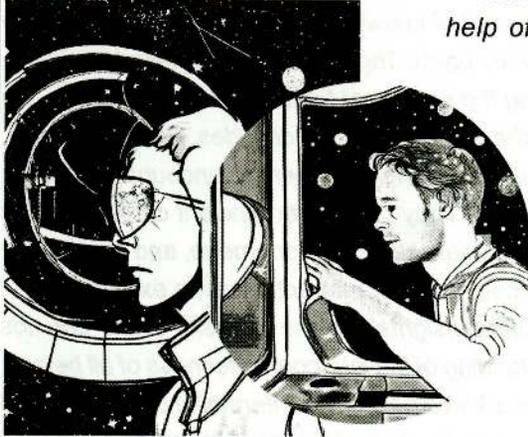
satisfaction in achieving his lifelong ambition. He couldn't help but feel a surge of pride as he gazed out at the endless cosmic frontier, knowing that he was one of the few who had dared to venture into the unknown depths of space.

Peter, a dedicated astronaut, found himself floating weightlessly in space. As he gazed at the endless expanse of stars and galaxies, he couldn't help but think back to when he first met Elizabeth.

Peter leaned forward and pressed his face against the thick glass window of the orbiting laboratory, his eyes wide with wonder as he took in the breathtaking expanse of stars that stretched before him. The vast space filled him with awe and excitement, stirring memories of his childhood dreams of exploring the galaxy. As an experienced astronaut, he felt a deep sense of fulfilment and

She was another passionate astronaut who shared Peter's zeal for exploring the unknown. They had trained together for years, building a deep bond based on their shared dreams and aspirations. Peter was always impressed by Elizabeth's intelligence and determination, and it wasn't long before their friendship blossomed into a romantic relationship. They got married and had a child named Arthur.

Peter and his team had embarked on a space journey that required them to leave behind their young son, Arthur. Although it was a difficult decision, they made it for the progress of humanity. Peter, however, couldn't

help feeling homesick as he looked into the vast space. He longed for the simple pleasures of Earth, such as feeling the firm ground beneath his feet and the warmth of his family's embrace. Nevertheless, he knew that their mission was essential. The knowledge they would gain from exploring distant planets would shape the future of humankind.

Peter and Elizabeth journeyed into space for years, discovering breathtaking sights, phenomena, and

alien worlds.

They conducted experiments, collected samples, and expanded scientific knowledge. However, they always missed their son Arthur and felt sadness.

Arthur has also grown with the help of his grandparents, and he misses his parents. Like his parents, he is interested in space research and joined the space research group when he was 18 years old.

One day, they received a message from mission control with a video from

Arthur, who had also become an astronaut. He was going to join them in space. Peter and Elizabeth were thrilled and emotional. Arthur arrived after a month and landed at his parent's sky laboratory. All three of them continued their journey together, exploring new frontiers. Their love, dedication, and pursuit of knowledge inspired future generations. They formed an unbreakable bond, and their spacecraft became a sanctuary where they could conduct experiments,

have deep conversations, and experience weightlessness. They encountered challenges, but their unity and determination guided them through every obstacle. Back on Earth, their story sparked a renewed interest in space exploration. They became mentors and inspired a new wave of space enthusiasts. Their legacy became a testament to the resilience of the human spirit and the limitless possibilities that lay beyond the Earth's atmosphere.

As they continued their cosmic odyssey, Peter, Elizabeth, and Arthur remained steadfast in their pursuit of knowledge, driven by their insatiable curiosity and unbreakable family bond. Together, they propelled humanity further into the stars, unlocking the secrets of the universe and shaping the destiny of the human race. As the years turned into decades, Peter, Elizabeth, and Arthur's exploration of the universe led them to encounter wonders beyond their wildest imaginations. They discovered ancient civilisations on distant planets, marvelled at colossal celestial phenomena, and even made contact with intelligent alien species. Their interactions with extraterrestrial lifeforms brought about profound insights into the diversity of the cosmos and fostered a deeper understanding of the interconnectedness of all beings. The knowledge they gained sparked a new era of interstellar diplomacy and collaboration as humanity began forging alliances with other advanced civilisations. Peter, Elizabeth, and Arthur became ambassadors of peace and knowledge, bridging the gap between different worlds and facilitating cultural exchanges. Their ability to navigate diplomatic complexities and foster understanding between disparate species earned them the respect and admiration of countless civilisations across the universe.

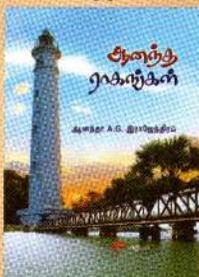
Back on Earth, their extraordinary exploits continued to captivate people's imagination, pushing the boundaries of human potential and inspiring new generations of explorers to pursue the stars. Space agencies from around the globe joined forces, pooling their resources and expertise to embark on even more ambitious missions.

Peter, Elizabeth, and Arthur were honoured with numerous accolades and awards for their commitment.

மகுடம் பதிப்பக வெளியீடுகள் - 2023

69

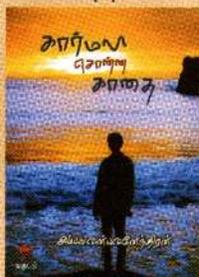
கவிதை நூல்

70

மரபுக் கவிதைத் தொகுப்பு

71

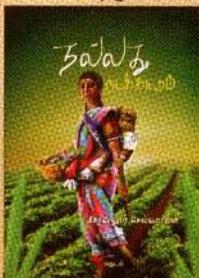
புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு

72

நாவல்

73

சிறுகதைத் தொகுப்பு

74

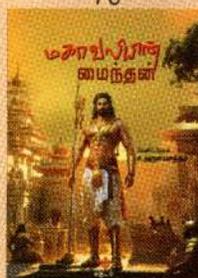
சிறுகதைத் தொகுப்பு

75

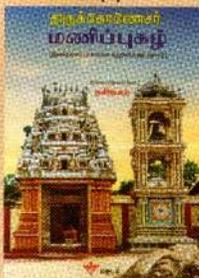
கட்டுரைத் தொகுப்பு

76

சிறுவர் நாவல்

77

பாமாலை

78

கட்டுரைத் தொகுப்பு

79

நாவல்

மகுடம்

பதிப்பக நூல்களை பெற்றுக் கொள்ள மகுடம் பதிப்பகம்,

90, பார் வீதி, மட்டக்களப்பு, தொ.பே. இல.: 077 4338878

LUXMI EDUCATION CENTRE

2024/2025
REGISTER NOW

0208 573 0368
07852 810 285
www.leconline.co.uk

WHAT WE
OFFER

**KS1, KS2, KS3, KS4
AND KS5**

Maths, English, Science
Physics, Chemistry, Biology
Mechanics, Statistics

101A Blyth Road, Hayes, UB31DB

Digitized by Noolaham Foundation
www.noolaham.org.uk